

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafrancs i La Bordeta

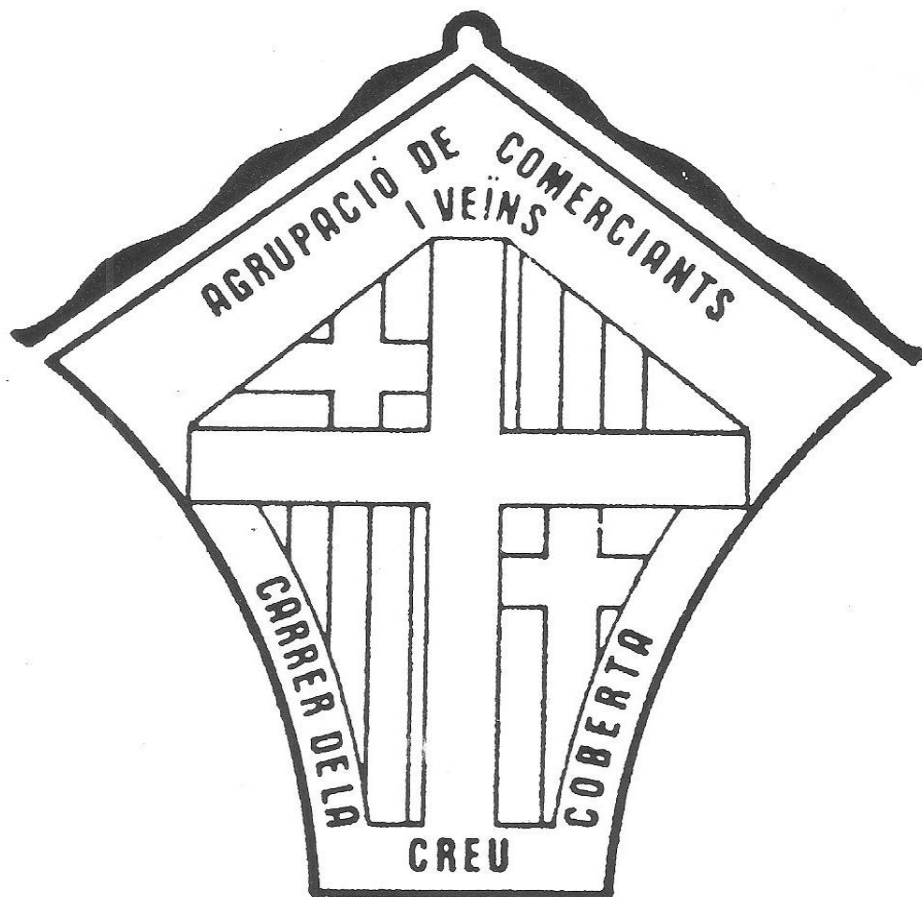
Secretariat d'Entitats:
JA SOM LEGALS

Parlem amb Josep Rossell
El comerç i la llengua
Evaristo, el dels coloms

NÚM. 18 - NADAL 1984 - 75 PTES.

AGRUPACIÓ DE COMERCIANTS I VEÏNS
DEL CARRER DE LA CREU COBERTA

**US DESITJA
BONES FESTES**

Editorial

Tots

Després de la sonada inauguració de Cotxeres, la vida político-cultural i anímica del barri ha entrat en un compàs d'espera. El «Quan convé guanyem Cotxeres» ha esdevingut ara en «Quan Convé passegem per Cotxeres». I és que ja sabem que les reivindicacions, com les malalties, no duren més de cent anys. Però tranquils, que després del casament Cotxeres-Ajuntament, encara ens resten molts vaillets solters i sense compromís: El de can Vapor Vell, el de l'Espanya Industrial, o el de la Plaça de l'Assemblea de Catalunya. És qüestió de temps i de diners. De moment, i a l'espera de nous matrimonis, els qui ja preparen una bona llista de noces són els de «Les Comissions de Festes». El Ple del Consell Municipal del Districte Sants-Montjuïc aprovava el pressupost ordinari. I la partida de Festes Majors, atenció! s'emporta 2.750.000 pessetes, és a dir, un milionet més que l'any passat. Les protestes de les «comissions fes-t'ho-com-puguís» han estat útils. S'ha fet justícia amb els veïns de Sants, que un any més han vist amb indignació com Gràcia s'enduia tota la ídem de les subvencions. Aviat tancarem un any que ha estat força animadet a Sants, Hostafrancs i La Bordeta. Bé, de fet ja no som tot això. Ara som Sants-Montjuïc. Però nosaltres, fidels a les tradicions, no volem perdre ni els orígens, ni la identitat. I que consti que amb els amics de Montjuïc no ha existit mai cap problema. Potser alguna enveja puntual pel Parc d'Atraccions, però res més. I pel que fa a la nostra publicació, tanquem l'exercici amb l'orgull d'haver assolit els nostres objectius: noves col·laboracions, millores en el contingut, més difusió i una bimensualitat seguida al peu del calendari. Per al 85, la nostra carta als Reis, ultrapassa els límits de la realitat. Però no ens importa, volem millorar en tots els aspectes. Fins i tot en el nom de la revista. Sí, en el nom. El proper número gener-febrer ja tindrà un nom nou. I no patiu, perquè ben aviat el coneixereu. De moment, el mantenim en secret, no fos cas que la competència...

P.D. En reunió extraordinària celebrada fa dos dies pel Consell de Redacció i col·laboració de Trenc d'Alba hem aprovat per una àmplia majoria, desitjar-vos Bones Festes i Felix Any Nou.

Director: Alfred Picó.

Cap de redacció: Elena Asbert.

Equip de redacció: M. Àngels López, Núria Martínez, Manel Barre-
ra, Júlia Badal, Josep Martínez,
Rosa M. Picó, Jordi Clausell, Jor-
di Guàrdia, Josep Sort, Gemma
Nierga.

Col·laboradors: David Stardust, Ger-
mà Terol, Amadeu, Josep Vila,
Enrique Molina, ABECÉ, Miquel
Sánchez, P.P.

Maquetació: Consuelo Albiñana, A.
Ros.

Equip de fotografia: Meritxell Sen-
dra, Mercè Rovira, Teresa Tara-
bal.

Coordinador: Manel Gómez.

Publicitat: Joan sales.

Telèfon 661 17 77.

Redacció: C/ Olzinelles 30 - 08014
Barcelona - Tel. 331 10 07.

Imprès a CopiArt, S.A. - Villarroel, 81
08011 Barcelona-D.L.: B-9.486/82

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament soli-
dari de les opinions expressades pels seus
col·laboradors.

Per qualsevol reproducció del contingut de la
revista caldrà citar-ne la procedència i
l'autor.

NOTA: L'article aparegut en el número 17
i que fa referència a la vila de Sants, és una am-
pliació d'un altre aparegut a la revista "El 29" i
del mateix autor.

Butlletí de Subscripció

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/lílibreta,
atenguin el rebut que els presentarà la revista «TRENC
D'ALBA» (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte
Banc/Caixa
Agència
Nº compte/lílibreta
Població Data

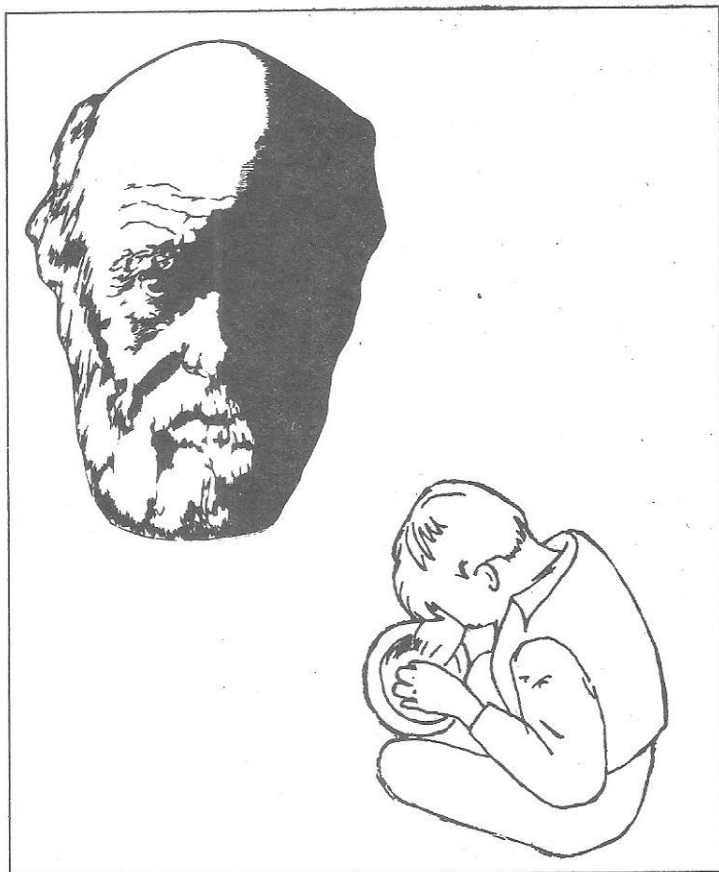
Signatura,

Nom
Carrer
Població D.P.
Telèfon Activitat
Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a partir del nú-
mero a través de la modalitat següent:
Subscripció normal (10 núms) 750 ptes. ☐
Subscripció de suport (id.) 1.500 ptes. ☐
Aportació voluntària (id.) ptes. ☐

Signatura,

* ENVIEU-LO A TRENC D'ALBA, C. Olzinelles, 30 B-14

Notícies

PETITS I GRANS

Amb aquest nom, i organitzades per la sub-comissió de la tercera edat del Centre de Serveis Socials, i amb la col·laboració de les caixes, entitats i comerços del nostre barri, s'han celebrat unes jornades per a la integració dels jubilats a la societat. Les activitats realitzades, que es van desenvolupar des del dia 15 d'octubre, van comprendre una sèrie de visites d'escolars i jubilats de llars i residències, els quals els la van tornar posteriorment a les seves escoles. La cloenda de les jornades va tenir lloc el 27 del mateix mes a Cotxeres, i consistí en una exposició de dibuixos i redaccions realitzades pels infants, una ballada de sardanes amb

berenar inclòs i un acte reivindicatiu dels problemes dels nostres avis.

JG

Metamorfosi

El JAC-SANTS, un dels millors equips de basquet del barri, està construint un poliesportiu. Les obres ja estan bastant avançades, el projecte és rebaixar el terra del camp i fer, així, dos pisos, l'un

que seria arran de terra, on hi hauran una part de grades i els vestuaris, i l'altre, el de sota, que hi haurà la pista, una altra part de les grades i un club social.

Dels costos de l'obra en paga una part la Generalitat (després d'anar-hi molts anys al darrera) i l'altra el club.

La inauguració està prevista per Nadal, i... al tanto que hi haurà festa gran!

E.A.

L'Ateneu Popular de Sants s'installa a Premià

Definitivament, la gent de l'Ateneu Popular de Sants ha deixat el seu local del carrer Riego i s'ha instal·lat al carrer Premià, número 15. Un viatge de 50 metres sense billet de retorn. I la veritat és que amb el canvi, l'Ateneu ha sortit guanyant. Després de totes les reformes i canvis estètics escaients, hom pot dir que el local del carrer Premià és un dels més espectaculars del barri. Lloc ideal per a fer teatre i balls populars, el nou local de l'Ateneu és, a més, una ludoteca juvenil oberta a tots els joves de 14 a 25 anys. Ping-pong, vídeo, ràdio, màquines de "marsianos", jocs de taula, l'Ateneu ara ho té tot, i a preus francament accessibles. En fi, perdoneu que no ampliïm més aquesta notícia, però és que ara a les 5 obren la ludoteca i m'agradaria ser el primer. No us importa, oi?

A.P.

ATENEU POPULAR DE SANTS

Carrer Premià, 15 - Tel. 431 84 08

LUDOTECA LUDOTECA

ASSOCIACIÓ
PRO CIVISME MUNDIAL
—CIUTADANS DEL MÓN—

L'Associació Pro-Civisme Mundial-Ciutadans del Món, ha iniciat les seves trobades al Centre Cívic del barri. Aquesta Associació pretén oferir tota la col·laboració al seu abast per a l'expansió del Civisme i la confraternitat. Per a qualsevol informació que desitgeu podeu passar per les Cotxeres tots els dimarts a partir de dos quarts de vuit. Les trobades d'informació es realitzen també al Centre Cívic de les Cotxeres els primers dimarts de cada més, a la mateixa hora.

JG

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

La Casona ja sona

La Casona d'Alcolea, un dels centres més competents en formació teatral i activitats escèniques, està preparant quatre grans cursets per al proper mes de febrer. Coincidint amb el seu cinquè aniversari, la gent de la Casona començaran cursets d'Acrobàcia, de maquillatge teatral, de tècnica de l'actor cinematogràfic i de tècnica de pallaso. A l'espera d'aquest poker teatral, la Casona del carrer Alcolea ha obert ja tots els seus cursos d'octubre-novembre. Hi destacarem el curs de teatre a càrrec de Fernando Grifell, el d'expressió corporal amb dos nivells, coordinats per Graciella Casanova, i el de mim contemporani a cura d'Andreu Corchero. A més, en un intent d'apropar la dansa a tots els veïns de Sants, els responsables de la Casona han iniciat cursets de dansa afro-cubana, dansa-jazz, dansa contemporània i dansa d'època. Ara ja no tenim l'excusa de dir que no sabem on aprendre a ballar. En tot cas haurem de ser més realistes i proclamar que no ens agrada ballar.

M.S.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

El Fossar de la Pedrera es dignifica

El diumenge 21 d'octubre els que estàvem a l'acte del Fossar de la Pedrera, vàrem veure com es comença a dignificar aquell lloc on descansen milers de ciutadans catalans, l'únic crim dels quals ve ser el d'oposar-se a l'aixecament militar de 1936. Allà varen ser enterrats en fosses comunes de silenci i de por.

Recordàvem que a París hi ha un

panteó que fa honor als herois francesos, i a la catedral de Westminster, a Londres totes les parets són fenes de les gestes de l'imperi anglès i que a casa nostra ja comencem a recordar els herois i les gestes catalanes.

Mentre queia un plogim i cantava l'Orfeó present a l'acte el nostre himne nacional —Els Segadors— vaig pensar que aquells Immolats per les Llibertats de Catalunya, també estaven presents des del més enllà. Allí queda ara perquè serveixi de recordança a les generacions futures un monument de bronze, obra de l'escultor Ferran Ventura, sufragat per subscripció popular, l'Associació Pro Memòria als Immolats i l'Íntima col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona.

El comerç i la llengua

Barcelona és la ciutat amb major nombre de catalanoparlants del món, amb el major volum editorial en català, seu de la Generalitat i escenari d'esdeveniments prou importants per a Catalunya al llarg de la història. I, en canvi, hi ha vegades que no ho sembla pas. Si algun dia, tot passejant, us heu fixat en els rètols de les botigues i en els cartells publicitaris, deveu haver trobat a faltar, sens dubte, la nostra llengua.

Certament, el català no es deixa veure gaire pels carrers de Barcelona. Potser en alguns barris populars, com el nostre mateix o el barri de Gràcia, encara s'hi veu bastant, si més no en comparació amb d'altres com ara l'Eixample, on es pot passar il·les de cases senceres sense veure ni un sol rètol en català.

Diuen que el món és ben boig i ple de sorpreses. Una sorpresa molt agradable és, per exemple, entrar en una pastisseria i que t'atengui un dependent xinès parlant-te català. En canvi, és una sorpresa molt desagradable passar per davant d'un bar i no poder assabentar-se de les especialitats de la casa perquè estan

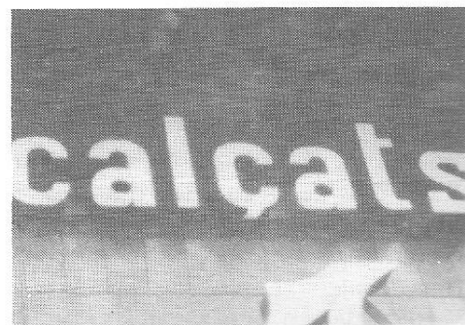
anunciades exclusivament en anglès. A la Carretera de Sants hi ha dues botigues força curioses: una és una tintoreria que té tots els rètols en català, però que al costat d'un que hi diu "rentem catifes", escriuen entre parèntesis "*alfombras*", per si algú no ho entén. Una altra és una botiga de bates i uniformes de treball i té els rètols escrits en castellà, però en un castellà molt curiós, ja que anuncia que venen "*guardapolvos y granotas*". Són coses que passen a Barcelona...

Els botiguers són, sens dubte, els responsables directes d'aquesta situació. Què en pensen ells de tot això? Doncs hi ha una mica de tot,

però, en general, els podríem aplegar en quatre grups.

En primer lloc trobaríem els "integrats", que tenen tots els seus anuncis i cartells en català, i si el client no en sap... que n'apregui, que per alguna cosa viu aquí! En aquesta darrera opinió diferiria un segon grup de botiguers que fan una barreja de català i castellà en els seus cartells, perquè cal tenir el client content, tant si és català com castellà. Ja ho pensen prou els catalanoparlants que els no-catalanoparlants residents a Catalunya haurien d'aprendre el català, i que potser posant tots els rètols els obligarien una mica a aprendre'l, però... el negoci és el negoci! Hi ha molts botiguers que estarien disposats a traduir els seus anuncis al català, però no s'acaben de decidir a fer-ho, perquè la cosa els sortiria bastant cara. Ho farien molt de gust, però, si els caigués alguna subvenció —Generalitat, Ajuntament—, la qual cosa no sembla gaire probable de moment. Finalment, hi ha un grup de botiguers que pensen, tot demostrant el seu gran interès per la filologia, que "hi ha feines més importants per fer que dedicar-se a canviar rètols sense importància", o bé passen absolutament de la qüestió i no volen sentir-ne parlar.

Si bé les entitats oficials en principi no es preocupen gaire per aquesta qüestió, la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes va posar en marxa "l'operació Barcelona", destinada a aconseguir la catalanització del centre històric i comercial de Barcelona —Plaça Ca-

RECEPTES

Tonyina festiva

Ingredients per a 4 persones: 600 gr. de tonyina fresca; 60 gr. d'oli; Ceba; Julivert; Sal; Farina (1 cullerada); 1 fulla de llorer; 1 pessic de canyella; mig got de vi blanc (sec).

Sofregir la cebà i el julivert (picat) en l'oli. Afegiu-hi la tonyina, saleu una mica i deixeu que agafi color daurat per tots dos costats. A mitja cocció, afegiu la farina que s'haurà dissolt en una mica d'aigua, el llorer i la canyella, i que s'acabi de coure tot. Pocs minuts abans de treure-ho del foc, tireu-hi el vi i deixeu evaporar. Està boníssim i, tot i el seu nom, podeu menjar-ho en dies feiners. eh?

Pastís de truites

Ingredients per a 4 persones: 6 ous; una botifarra blanca, ½ kg. de patates; 3 escarxofes; 50 gr. de mantega; ¼ de litre de llet; 3 tomàquets fregits; formatge rallat; farina; sal.

Fer tres truites rodones, de 2 ous cada una, a base de botifarra, patates i escarxofes, respectivament. Poseu-les totes tres una sobre l'altra i recobriu-ho amb una capa de tomàquet fregit (fet puré). A part, prepareu una betxamel amb la llet i la necessària quantitat de farina per tal que quedi espessa, i aboqueu-la al damunt de les truites apilades. Tireu-hi formatge ratllat, que cobrirà tota la «muntanya» i a sobre de tot, poseu-hi uns bocinets de mantega. El pastís, que pot anar guarnit amb pèsols o bé una altra guarnició al gust, es daura a forn baixet i se serveix calent.

Mousse de xocolata

Ingredients per a 4 persones: 100 gr. de margarina; 150 gr. de sucre; 4 cullerades de xocolata en pols; 1 gotet de llet; 2 ous; 5 clares d'ou.

Poseu al foc la margarina, afegint-hi uns 100 gr. de sucre i els ous (sencers) batuts. Remogueu sense parar i, quan es posi a bullir, afegiu-hi la xocolata i el gotet de llet. Treure del foc i tebi haurà de quedar com una crema. Si no fos així, pot afegir-se-li una mica de maizena dissolta en llet i fer-ho bullir lleugerament. Bateu les clares a punt de neu i barregeu-les amb la resta de sucre, afegint-ho a la xocolata. Repartiu en bols o copes individuals, i poseu-ho a refredar.

SibiHa Sibarita

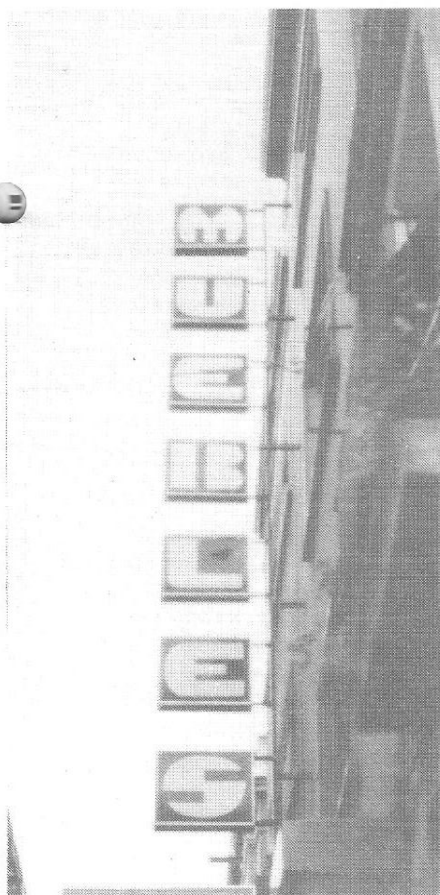

talunya, Rambles, Barri Gòtic,...—, tant a nivell de botigues particulars com de grans empreses i magatzems. Tot i que l'objectiu d'aquesta campanya està molt localitzat, la Crida espera que el seu ressò arribi a tots els racons de la ciutat. De moment, a través d'accions directes (encade-

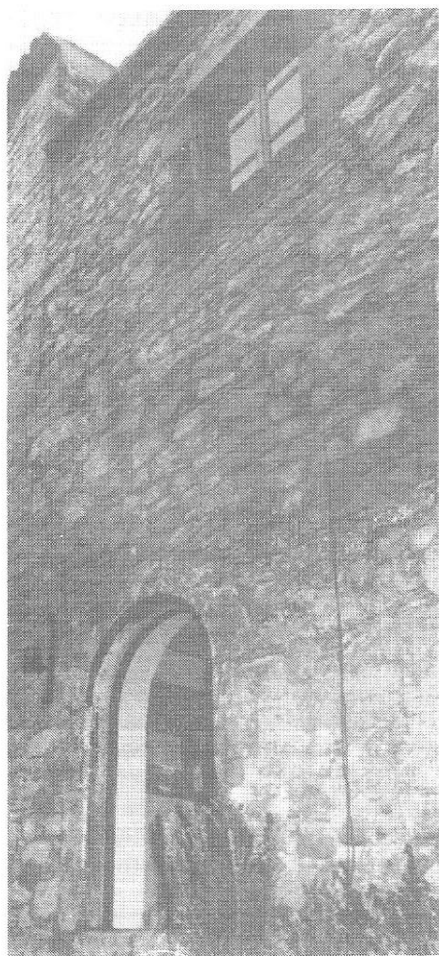
naments) s'han aconseguit ja alguns èxits importants, com ara el compromís dels grans magatzems El Corte Inglés i "Jorba Preciados", i d'una cadena d'hamburgueseries, de catalanitzar almenys el 50 per cent dels seus cartells en un breu termini de temps. La Crida ha aconseguit també que, a crut termini, l'Ajuntament, la Generalitat i altres entitats, formin una comissió per a la normalització lingüística de la ciutat. Quant als petits botiguers, la Crida ha dut a terme que grups de voluntaris passin per totes les botigues del centre de Barcelona, repartint fulls informatius i intentant aconseguir que els botiguers es comprometin a traduir els seus rètols en un cert període de temps, si és que encara no ho han fet. Els botiguers del Barri Vell han acollit bastant favorablement la campanya, però no tant els del centre comercial, on es podria dir que el "botiguer tradicional" ha estat desplaçat per l'home de negocis que no té temps a preocupar-se d'aquestes coses.

Esperem que l'esforç de la Crida i de tots els botiguers que ja han catalanitzat els seus rètols, no se'n vagi en orris i que aviat poguem trobar el català a qualsevol botiga o qualsevol carrer.

Jordi Guàrdia i Rúbies

L'Arxiu Històric de Sants obre les seves portes

Façana de la Casa del Relotge, seu de l'Arxiu Històric de Sants.

El nou emplaçament és situat a la Casa del Relotge, antiquíssima masia (del segle XVIII), molt característica del passat agrícola de Sants, adjacent al nou Centre Cívic de les Cotxeres. Aquesta casa, juntament amb un petit jardí, fou adquirida per l'Ajuntament l'any 1975 i no ha estat fins enguany que no se li ha trobat cap tipus d'utilització pràctica. Finalment, i després d'un acord entre el Consell Municipal del Districte i la UEC de Sants (enti-

tat que fins ara posseïa l'Arxiu en els seus locals), s'ha arribat al compromís de remodelar i acondicionar la Casa del Relotge per convertir-la en la seu de l'AHS.

La història de l'Arxiu, però, ve de lluny. Fou creat l'any 1930 pel Club Excursionista de Sants. Posteriorment, un cop aperegada la UEC (1932) fou aquesta entitat la que s'encarregà de la seva custòdia. De llavors ençà foren les aportacions de molts col·laboradors les que formaren l'actual fons documental que, si bé conté documents del segle XIX, es basa preferentment en materials de principis del XX. Cal no oblidar però que l'AHS és una entitat viva i que per tant no para de créixer degut a les aportacions que avui en dia se segueixen rebent.

Al fons documental no només hi ha llibres, sinó també documents diversos, fotografies, plànols, retalls de diaris, revistes, cartells sobre qualsevol aspecte interessant de Sants. L'explotació de tots aquests materials encara no s'ha iniciat, ni de bon tros, i per tant, l'AHS suposa una «mina» per a tot investigador que hi vulgui treballar.

Quan a la remodelació de la Casa del Relotge, cal dir que tot el que s'ha portat a terme fins ara és notable. Tot el mobiliari és de fusta. A més a més, trobem diferents departaments. A l'entrada, al costat del servei d'informació, una biblioteca. Aquesta està estructurada en: temes urbans generals (guies) i específics (Barcelona, Sants); treballs escolars sobre el barri i, per acabar, una secció dedicada a les obres dels escriptors nascuts a Sants.

Hi ha també dues sales destinades, ja, a unes tasques de consulta-investigació més complexes. Una d'elles, situada a les golfes, és especialitzada en la lectura de plànols i retalls de diaris. A més a més cal esmentar la cambra on es depositen tots els documents (dipòsit). D'altres elements importants de l'AHS són: l'aparell de visualització

de microfilms i la propera instal·lació d'un laboratori de fotografia, elements que proporcionaran una millora tècnica substancial i que, naturalment, podrien ser potenciats amb d'altres sistemes (ordinadors, per exemple).

Cal però, esmentar algunes petites objeccions. Una d'elles és la reduïda superfície utilitzable. Això implica uns problemes d'espai que podrien ser considerables en cas d'una gran assistència. D'altra banda, creiem que s'hauria de potenciar els lligams amb d'altres arxius d'arreu del país (Institut Municipal d'Història i Arxiu Nacional de Catalunya, per exemple).

Per acabar podríem dir que l'AHS és un nou servei destinat als ciutadans, que té com a objectius principals: la creació i conservació d'un fons documental que permeti conèixer la història del barri a les generacions futures. Recalquem que l'Arxiu és viu i per tant la col·laboració en la seva constant ampliació i explotació serà, sens dubte, molt apreciada. Som-hi, doncs!

Josep Sort

Vista parcial de la biblioteca.

Joan, un treballador anònim de la poesia

El nostre és un d'aquells personatges anònims. Un dels homes quotidians, que, a més i per damunt de tot, fuig de les càmeres i les entrevistes, però que de cap manera es mostra esquiu a l'hora de xerrar sobre o de la filosofia quotidiana, de la seva vida.

Sabem que es diu Joan —Juanico en altres temps—, que treballa a un banc des de fa molts anys, no gaire més dels que porta a casa nostra. Com molts altres vingué de lluny i s'instal·là aquí, i després...

— Joan, què ha significat per a tu el premi que t'acaben de donar?

— Res.

— I...?

— Mira, t'ho explico, qui se n'ha asabentat? la parròquia i quatre com tu. A més, què pot significar a Barcelona un premi guanyat a un poble del llunyà Aragó?

— La veritat, no entenc com un home tan santsenc i català com tu vagi a concursar fora per primer cop...

— Tot això ha estat culpa de la meua dona i de la casualitat. La realitat és que el meu català literari és molt pobre i sempre he dit que em nego a concursar a Catalunya si no és en el nostre idioma. A més, els concursos a mi no m'agraden gens.

— Però el català és per a tu un idioma de segones?

— No, una llengua que sento molt pròpia, tant com el barri o...

— Parlem del barri.

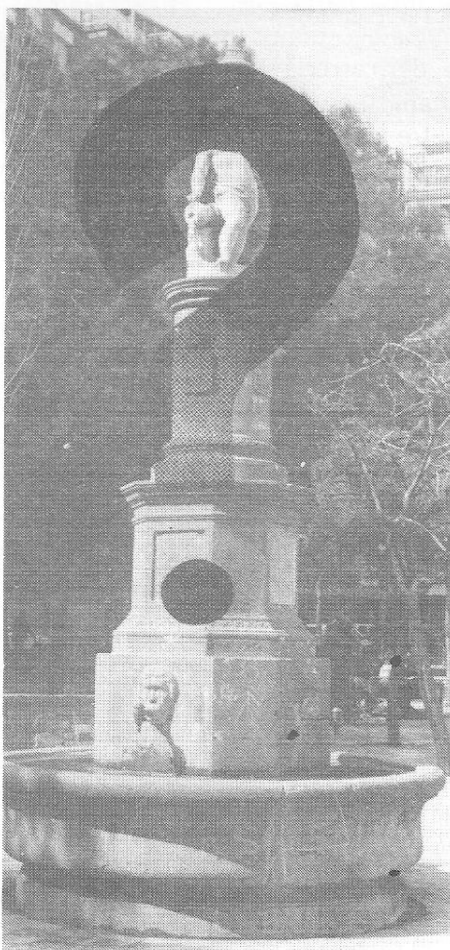
— T'ho resumiré en poques paraules, una joia tractada per unes mans poc expertes.

— I, com el voldries veure?

— Com un immens jardí on els obrers poguessin descansar.

— Quin hauria de ser el teu retrat?

— Ja saps que per mi la fotografia no és sinó un mal vici. El meu rostre només pot ser dibuixar com una gran interrogació amb tots els co-

Hi ha qui pugui demanar més?

lors de l'Arc de Sant Martí, si volen amb el fons d'un bell racó de Sants, hi ha qui pugui demanar més?

— Quantes modificacions ha sofert aquest barri que tu tant estimes, no?

— Totes i en poc temps. D'ençà vint anys tot és diferent, envellit per la lletjor de l'antiestètica, una transformació més greu que la del meu rostre.

— Tornem al començament. Tu abans que res ets un poeta?

— Ja som amb els tòpics, jo sóc un amant de la vida i aquesta és poesia, o no?

— No ho sé, t'ho creus?

— I tant, és més, sense l'aliment poètic de cada dia el món seria molt diferent i aleshores, això del futbol com a «menjacocos» no seria sinó un joc d'infants.

— Vols dir que la poesia és tot?

— És clar.

— Treballar és poesia?

— Quan es tracta de fer allò que més t'agrada sí. Quan només ho fas per sobreviure, el treball pot esdevenir una prosa de molt mala qualitat dirigida al consum de masses.

— De debò, on trobes la font de la teva inspiració?

— Una mica a tot arreu, al carrer, al mercat, als bars. El que faig és, només, posar en clau poètica allò que pot semblar per a alguns massa comú, massa vist o monòton. Perquè de fet ho és.

Fa una pausa mentre beu d'un glop tot un vas de cervesa. Aprofito per fer una ullada al meu entorn i al cap d'uns segons li pregunto amb to molt suau:

— Pintura o escultura?

— La segona se'ns dubte, ja que sempre ha estat una de les arts més pobres, fins i tot més marginals m'atreviria a dir. Això sense desmerèixer la pintura, un art sublim i prou. Però ara jo et faria una altra pregunta, bellesa o estètica?

— Les dues, com es poden separar?

— Compta que no t'he preguntat en relació a quina de les arts, aleshores i per mi, l'estètica és allò viu, al marge d'altres consideracions de tipus artístic o filosòfic.

— Bé, i què em dius de les múltiples estètiques existents?

— Això és pura ficció literària, culpa dels crítics. La prova és que tal com vénen se'n van i allò que queda és l'essència històrica, la de sempre.

I com un resort s'aixeca de la cadira i fa el gest de marxar. Amb ell s'emporta tota la filosofia d'un home madur que es resisteix a perdre la joventut, una combinació que es troba en extinció al nostre món. Ah —em diu abans de desaparèixer— i recorda't que sóc en Joan i prou.

Secretariat d'Entitats : Ja sòm legals

El telèfon repetia de manera insistent: ring, ring, ring... Rosa, la secretària, que en aquells moments acabava de cosir els pantalons que se li havien esquinçat en ajupir-se i forçar la roba que no podia donar més de si, va contestar amb la seva cantarella de sempre: "Centre Social de Sants, hola!" "¿Está el señor José Ribas?", preguntà una veu que semblava vinguda de la "meseta". "No, no està, però ha de venir. Vols que li doni algun encàrrec?" "Dígale al señor Ribas que la legalización de la Asociación del Secretariado de Entidades de Sants, Hostafrancs y La Bordeta está aprobada. Pueden venir a recogerla. Traigan ciento cincuenta pesetas en papel de Estado (no de la Generalitat, eh?) y

una póliza de veinticinco pesetas. ¡Ah!, y el Documento Nacional de Identidad, el original, nada de fotocopias. ¿De acuerdo?" Tu, tu, tu... fou el senyal d'acabament de l'explícit funcionari que transpirava simpatia per tot arreu.

"Hello! What's your name? I'm from Barcelona...", es va escoltar al mateix temps que s'obria la porta del carrer i entrava en Josep Ribas amb un voluminós casc de moto entre les mans. "Què fas?", preguntà la secretària, que ja tenia un dit al disc del telèfon. "Anava a trucar a Sant Boi, diuen que és un dels llocs on apliquen la psiquiatria moderna amb molt bons resultats. No et preocupis per res, ja veuràs com tot anirà bé." "Deixa, deixa... Hi ha al-

gun encàrrec?" "Han trucat per tu, però no me'n recordo qui era —va dir l'eficient Rosa—. Ah!, sí, era un de la Generalitat i diu que el Secretariat ja està legalitzat o alguna cosa per l'estil."

"Quí és legal? Em pensava que a aquestes alçades ja no es portava la història —recalcà en Xarles, que venia del gimnàs de rebaixar uns quants quilos—. Això ho hem de celebrar en gran, després de tant de temps ja està tot normalitzat, com la descentralització, la Participació Ciutadana, els rètols dels carrers en català..." "Podríem fer una festa i un sopar —afegí en Ribas— amb un bon conill a la biscaïna i així, a la vegada, faríem relacions de germanor amb altres nacionalitats i seria el més encertat." "No! —va trúnyer en la sala la veu d'en Francesc Pallarès—. Em nego en rodó a fer qualsevol àpat on no hi hagi qualsevol plat tradicional català, per exemple, mongetes amb botifarra o carn d'olla. Però conill a la biscaïna, no! A més, el beure ha de ser en

*Ple del Secretariat d'Entitats.
Jordi Claviell, Joan Rodà, Gemma Mata, Josep Guinovart i Lluís Secall.*

porró, res de gots ni coses importades del centre."

"Rosa, hauries de trucar a l'Anselm Cartanyà —afirmà en Xarles— perquè vingui a parlar sobre allò que podem fer. Abans de res, per això, amaga els cartells que tenim de l'Espanya Industrial, del Salvem Sants Dia a Dia... i algun altre dels que corren per aquí, si no, segur que acaben a l'Arxiu Històric de Sants...". "Hace un momento lo he visto pasar por Carretera de Sants...", va respondre Tania, que aquell moment acabava d'arribar de les seves classes de català. "Portava vestit i corbata?", interrogà en Ribas. "No, creo que iba como siempre, con su bolso colgado y unos papeles bajo el brazo." "Ah!, bé, aleshores segur que no anava a cap inauguració. Deu estar a la casa del rellotge o en alguna reunió de mestres de català. Nena, som-hi, —li digué a la secretària— l'hem de trobar.

"Mentrestant, hauríem de pensar noves idees per portar a terme. Per què no fem un concurs de vins?", proposà en Xarles. "Vaja, home, aquí sembla que tothom va a la seva..., ja vols tornar a guanyar un altre premi, no?", va saltar en Ribas. "Apunta també que hem d'avisar en Guinovart, el de l'Ateneu Popular.", comentà en Francesc. Al moment en Xarles i en Ribas es dirigiren mútuament una expressiva

mirada. "Ja veuràs quan ens vegi —es dirigí en Xarles a en Pep—, fa més de quatre mesos que va darrera nostre perquè li escrivim la història del Centre Social i encara no hem fet ni una ratlla. La tortura serà massa, i, a sobre, merescuda... 'Secre', fes un escrit a les Entitats per convocar una reunió. Jo, mentrestant, em posaré d'acord amb l'A.V. del Triangle per si ens poden deixar la banda de majorettes.", va acabar l'aprenent d'anglès. "¿Y por qué no se visten ustedes de majorettes?", respongué airadament la Tania. "Sí, sí! —corroborà la Rosa—. ¿Tu t'imagines que 'guais' quedarien els de la Junta amb una faldilleta curta i bellugant un pal pels carrers de Sants? Seria tot un espectacle. Sou uns masclistes!" "Vaja, no es pot dir res, ni fer cap broma. D'acord, no hi haurà majorettes. A més, si féssim una cosa per l'estil, el proper dilluns a la reunió de Junta, tindríem a tot el grup de dones, i això que no vénen mai, fent una moció de censura i dient-nos de tot. Però que consti que la idea no m'havia passat pel cap, i és que no sabeu quan un parla seriosament o de broma.", digué en Pep intentant cloure el tema.

Hem de convocar, també, l'Ajuntament als actes que fem. Podem dir-li a la Mercè Sala, al Jordi Parpal, almenys així el coneixerem en persona, ja que si esperem a reunir-nos

amb ell, després de cinc mesos que fa que ho hem demanat, ho tenim clar.", va dir en Francesc.

"Del Consell de Districte, li podem dir a en Josep Espinàs." "A qui?", preguntà un veí que en aquells moments entrava al local a buscar loteria de Nadal. "A en Josep Espinàs, l'alcalde del Districte, quan no hi és el Pascualet.", va respondre una mica brusc en Xarles per la interrupció de l'intrús. "Ah!, jo l'havia confós amb l'escriptor i, per això, preguntava. Vostès perdonin." "Bé, continuem. Apunta també en Jordi Sisquella, a ell aquestes coses l'emocionen molt. Segur que ens regalarà, com a mínim, un llibre sobre la Descentralització i Participació Ciutadana. Ho porta a dins —post-là en Ribas—. També a en Jordi Carrió li agradarà venir, encara que sigui per parlar una estona, després ja desapareixerà com sempre.

"Hem d'informar la premsa. Es necessària la seva presència en un fet d'aquesta importància. Distribuïm-nos els diaris —proposà en Xarles—. Rosa!, apunta per començar a trucar-los: El dimecres a les sis a Cotxeres, a la quarta planta, a la sala del Secretariat. Diguel's, perquè no s'espantin, que l'ascensor ja funciona, car l'altre dia, va venir d'incògnit el senyor Pascual Maragall i va haver de pujar a peu. Després van haver de reanimar-lo al bar amb algunes copes de conyac, el pobre estava exhaust. De la premsa local podem avisar en Manel Gómez, el de la revista de tirada nacional 'Trenc d'Alba', i a la Nuri, la corresponsal 'd'ecos de societat'..."

"Encara no s'ha concretat res sobre el 'tiberi' —insistí en Pep—. Si et sembla —continuà dirigint-se a en Francesc—, això ho podem deixar en mans del Lluís Gómez. L'altre dia el vaig trobar en un restaurant de l'Empordà menjant un ànec a la taronja que se't desfeia a la boca. N'entén prou, de l'assumpte."

"Sembla que ja està tot solucionat, no? Doncs pleguem, que ja és l'hora." va dir la Rosa mentra anava tancant els llums i abaixant la persiana del carrer.

أونى شهادة ضمان الدورة التهيئة للسكن

Quan l'Ajuntament de Barcelona va elaborar, ara farà uns mesos, el document de Descentralització i Participació Ciutadana, molts vàrem acollir amb alegria la voluntat i l'esperit del redactat que situava en primer terme la necessitat d'apropar l'administració als veïns, així com facilitar la seva participació en totes les tasques que es desenvolupessin arreu del diferents barris.

Però la joia no ha durat massa. Al principi, es podia pensar que després de tant de temps de mancança participativa de tota mena per part del Consistori, era, fins a cert punt comprensible que als nostres representants els costés de canviar la seva forma de fer. Ara bé, arriba un moment que ja no se sap a què atenuar-se; o prediquen en el que no creuen, o no tenen ganes de variar.

L'últim "èxit" del Consell de Districte que ens ha deixat a tots gla-

en el més mínim. Vaja, que per a ells, sembla ser que el contacte amb el ciutadà és votar un cop cada quatre anys i prou.

L'últim "èxit" del Consell de Districte que ens ha deixat a tots glaçats, ha sigut l'aprovació dels pressupostos per a l'any 84-85. Els nostres inefables i ben estimats Consellers que remenen les cireres, han acordat el repartiment de les diferents partides del pressupost sense comentar-ho, com és de suposar, ni a les entitats, ni AA.VV., ni a ningú. El més lògic hagués estat convocar les parts interessades per a informar-les de la situació econòmica en què es troba l'Ajuntament i discutir els criteris a emprar per a la distribució de les partides corresponents. No s'ha fet res d'això i, a l'hora de la veritat, les coses han funcionat com sempre.

Això sí, l'única informació que han rebut les diferents entitats ha estat l'escrit per anar a presenciar la celebració del Ple Ordinari que es desenvolupa mensualment. Allà, les

coses ja estan totes lligades i confirmades, i al ciutadà del carrer sols li queda el dret a la rabieta, si encara està despert, i dins l'apartat de «Precs i preguntes». És recomanable que la gent que pateixi d'insomni assisteixi a aquestes reunions; se li pot garantir, almenys en un 99% de les vegades, que la seva malaltia serà guarida en tan sols un parell d'hores.

La situació, com es pot veure, no és massa optimista envers el futur, car si afegim a la raquítica quantitat dels pressupostos d'enguany, que és gairebé la mateixa quantitat de l'any anterior (com si els costos de la vida no haguessin sofert cap mena de variació), la manca de voluntat per a canviar de mètodes de treball (si és que en tenen algun), a vegades sembla que les coses es facin a cop de «pito» des de la Plaça Sant Jaume. Tindrem, tot plegat, un esdevenidor bastant fosc.

Encara que pugui semblar pesat, reiteratiu o plom, no em cansaré de repetir que els veïns, Volem participar en tot el que afecta la nostra vida quotidiana! A veure si de tant predicar en el desert, algun «eco» arriba als Senyors del Govern de la Ciutat. Sords no ho deuen ser pas, suposo.

Jordi Clausell i Subirats

NOTA.— Per si parlem idiomes diferents, provarem d'aquesta manera a veure si se n'assabenten.

TRADUCCIÓ: Consell de Districte: I de Participació, què?

DIRECTAMENT

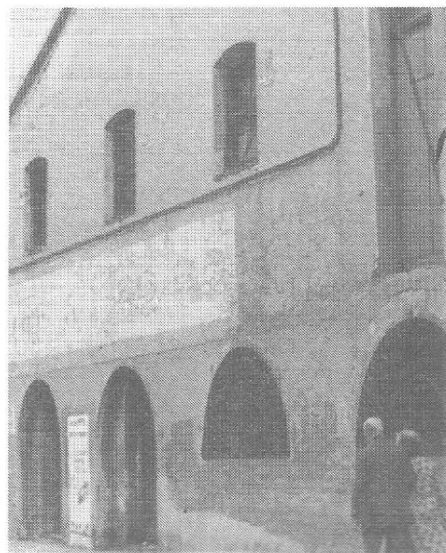
¿Quina és la situació actual del Vapor Vell? ¿Ha estat veritablement declarat monument històric? ¿Vindrà en Jordi Parpal al nostre barri?

La situació de Vapor Vell segueix sent la mateixa, tot està en tràmits de negociació, s'ha parlat molt sobre aquests terrenys de RUMASA, però de moment segueixen estant en la mateixa situació que estaven. El que s'ha declarat monument his-

tòric ha estat l'edifici, però no tot el conjunt que forma el Vapor Vell, els terrenys segeixen pertanyent al bloc que era, o és, Galerías Preciados i de moment l'ajuntament no compra aquest terrenys de Vapor Vell.

Quant a si en Jordi Parpal vindrà o no al nostre barri, hem estat parlant al respecte i en seguirem parlant, tant que si ell ve com si no ve i què és el que realment passarà amb els terrenys de Vapor Vell.

Núria

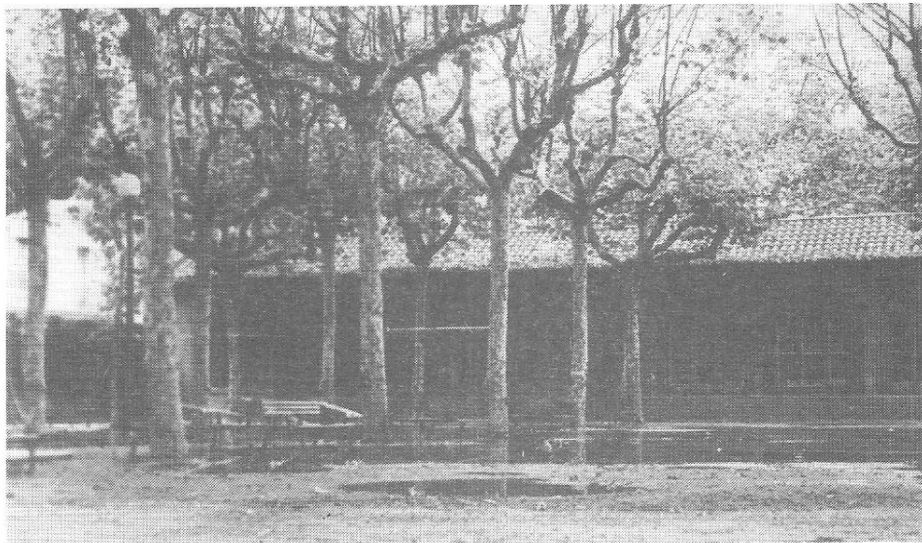
SEGUIMENT DE TEMES

En aquest espai pretenem que segueixin d'actualitat aquells temes que han aparegut als mitjans de comunicació, però que, després, corren el risc de ser oblidats perquè ja no pertanyen al món de "l'actualitat". Només serà una crònica breu, però continuarem parlant-ne.

Vapor Vell: Després de la inauguració de Cotxeres, on alguna gent propera al batlle (Sr. Pascual Maragall), i ell el primer, van mostrar públicament una actitud bastant negativa envers la compra dels terrenys reclamats, la cosa continua igual.

La Generalitat ha incoat un expedient de l'edifici declarat-lo patrimoni artístic, que, en principi, dificulta la reprivatització de la zona, així com l'enderrocament de l'edifici. Mentrestant, les AA.VV. con-

tinuen esperant assegudes (ja que fa cinc mesos que està demanada) l'entrevista amb el tinent d'alcalde, quan al senyor Jordi Parpal li vagi bé perdre dues hores amb els veïns de Sants per parlar del tema.

Espanya Industrial: Continuem sense saber si hi haurà Drac, sargantana o no res de res. Com ja és costum, és un tema a resoldre i l'Ajuntament no respira. Mentrestant, les obres segueixen endavant.

PERIS d'Hostafrancs: ¿A que no us imagineu com està el tema? D'acord, molt bé, el mes vinent en parlarem.

Urbanització del carrer Sant Antoni: Ha, ha, ha!... Es per riure o plorar, com vulgueu. S'ha insistit diverses vegades a l'Ajuntament per fer una reunió entre la Comissió de Seguiment i els arquitectes en representació del Consistori. Fins ara "rien de rien".

Com podeu veure, és molt avorrit escriure cada mes el mateix, però és que no hi ha forma d'arranjar res. Tanmateix, per tossuts i "matxacons", nosaltres.

Jordi Clausell i Subirats

BÚSTIA

Senyor Director,

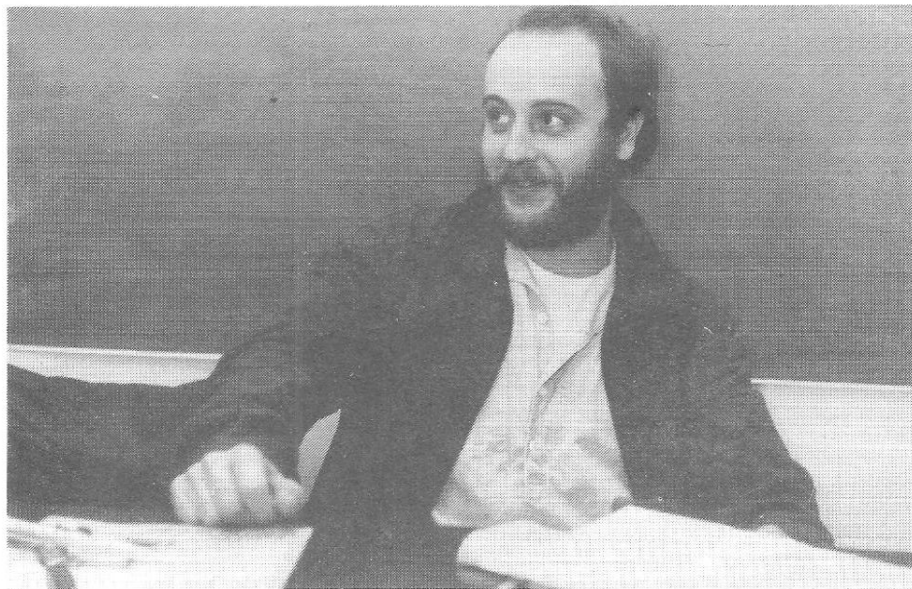
El nostre barri és, sens dubte, un barri molt comercial. Les botigues, els magatzems, els bars i els restaurants són una constant en tots els carrers i places. Però hi ha un fenomen relativament nou que mereix un moment de reflexió. Es tracta de la utilització del català per a la retolació dels comerços. Sovint, aquesta retolació és incorrecta i això implica tres coses: que s'ignora l'existència dels diccionaris, que es malgasten uns diners i que en lloc d'afavorir la normalització lingüística, es fomenta el desconcert i la confusió entre els ciutadans. Hem de tenir present que només una minoria escriu correctament el català, i que la resta va aprenent a través dels mitjans de comunicació (ràdio, TV, premsa) i sobretot a través de la publicitat. I és aquí on els propietaris dels comerços tenen un paper important. Consultar un diccionari o acudir a un servei de correcció de català no costa diners i no és una pèrdua de temps, perquè una correcta retolació augmenta el prestigi de l'establiment i ajuda a difondre la nostra llengua.

La llengua no és un patrimoni exclusiu dels lingüistes, la llengua és de tots.

Rosa Cadia

Parlem amb: Josep Rosell

— Com veus la cultura del barri en aquests moments, hi trobes grans diferències entre el que eren els antics districtes II (Poble Sec) i el VII (Sants, Hostafrancs i La Bordeta)?

— Per qualsevol que vingui de l'altre costat del Districte, Montjuïc, Poble Sec i Zona Franca tenen una altra tipologia de gent, que ve influïda, en certa forma, per la distribució urbanística. Poble Sec és una zona on existeixen poques entitats culturals i que no estan massa coordinades. A la Zona Franca s'han d'intentar coordinar. En canvi, a Sants, Hostafrancs i La Bordeta existeix una xarxa d'entitats coordinada pel Secretariat d'Entitats. D'aquestes entitats, n'hi ha un gran ventall, corals, grups de teatre, d'escacs, muntanyisme, etc.

— Creus que tot el que s'està fent als Centres Cívics (Casinet i Cotxeres); exposicions; xerrades, curses... contribueix a ampliar la cultura del barri o que també de rebot implica la resta de Barcelona?

— Els Centres Cívics Casinet i Cotxeres són dos casos diferents. Els Centres Cívics han d'ésser elements culturals, però no han de fer la competència a les Entitats, sinó ser un complement. Les activitats les podem distribuir de dues maneres: unes d'interès propi pel mateix barri i el districte, i d'altres com exposicions, etc., d'interès per tota Barcelona.

— Com veus el futur de Cotxeres?

— Cotxeres té una vida pròpia i no és el departament de Cultura el lloc apropiat per discutir-ne. La meua opinió personal és que Cotxeres té futur sempre i quan compleixi una funció com a element complementari i no competitiu en contra de les entitats. Ofereix uns serveis al barri fonamentals pels veïns sota el punt de vista del que ha d'ésser un Centre Cívic.

— Quins són els teus projectes com a Cap de Cultura?

— Hauriem de diferenciar, en un principi, els diferents fronts culturals que hi ha. Aquests són: les Entitats provades, l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament, la Conselleria del Districte i els Centres Cívics.

No vull que, en cap moment, l'acció cultural del Consell del Districte sigui la d'imposar uns models, ni una mera subvenció a les Entitats Privades. S'han de recolzar les entitats privades i potenciar la participació de certs sectors culturals. Cal lligar l'element cultural amb les escoles i que tota l'acció cultural arribi a tots els ciutadans i, sobretot, als sectors més desprovistos d'activitat.

— I els fets concrets?

— Realitzar una agenda cultural amb la participació de la gent, de les comissions de cultura, de les entitats dels ciutadans. Cal també coordinar els grups de teatre del Districte.

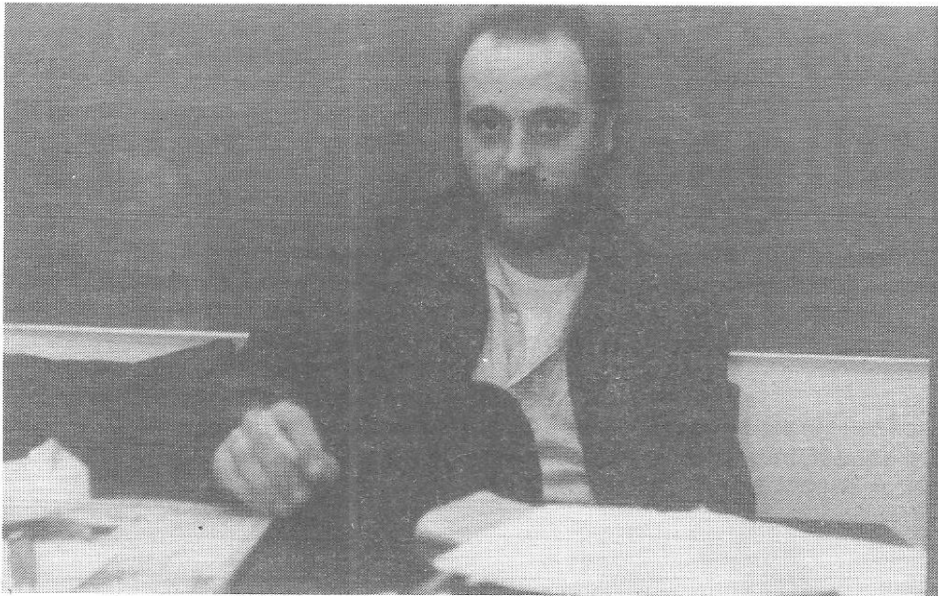
I continuar donant suport a les classes de català, hem de potenciar la creació de les Comissions de Festes. Finalment cal mantenir reunions periòdiques amb l'Arxiu Històric de Sants per qüestionar el seu funcionament.

S'ha de potenciar el teatre

— Sants té una certa tradició teatral, han existit diversos grups; recordo el cas del Grup Xarada, no creus que se'ls hauria d'incentivar d'alguna manera perquè aquests grups no desapareixessin?

— El teatre és una de les formes més vives de transmetre cultura,

reixen publicitat d'aquestes entitats sinó perquè ofereixen uns criteris culturals. Aquests dos mitjans per si mateixos ja són cultura. El podreu trobar tots els dimecres de 7 a 9 del vespre al Consell de Districte.

Júlia B.

s'haurien de posar tots els mitjans de l'Ajuntament a la seva disposició. Pel que fa als locals i als mitjans tècnics, s'haurien de fer convenis entre, i amb els grups, tanmateix hem de potenciar les seves activitats mitjançant actes al Districte actuant als Casals, Centres Cívics, etc.

— L'antic districte VII ha estat una zona amb una forta vinculació a les Associacions de Veïns, ¿com veus aquest moviment en l'actualitat?

— És evident que les AA.VV. han jugat un paper molt important en el camp de la reivindicació durant el franquisme, jugant un procés de consolidació a la Dictadura. Això no significa que la seva funció s'hagi acabat tenint uns Ajuntament Democràtics, sinó que tenen una tasca força important com és la d'unir els veïns amb l'Ajuntament.

Hi ha un cens d'entitats

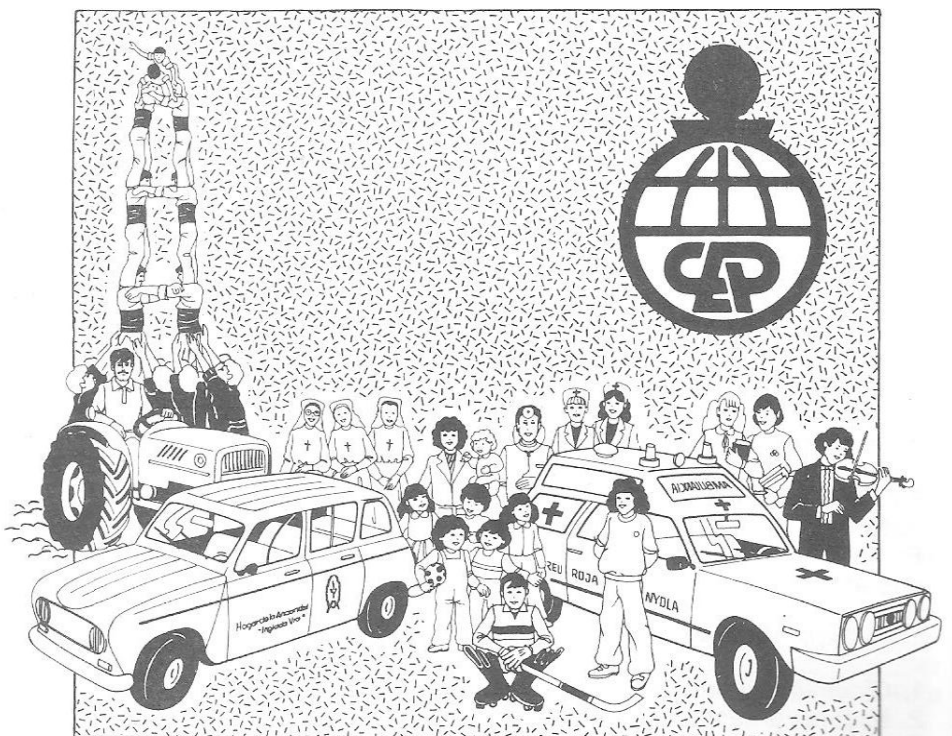
— No fa pas massa temps parlaves que s'hauria de fer un cens d'entitats, com està aquest cens en l'actualitat?

— El cens físic ja està realitzat, en quant al nombre d'entitats, però, encara falta connectar amb algunes d'elles per veure de quina manera funcionen i quins són els seus projectes.

— Sants té una emissora de ràdio i una revista, ¿com veus el paper que juguen aquests dos mitjans de comunicació a l'hora de fomentar l'ambient cultural del barri?

— No només són importants, sinó fonamentals, no només perquè ofe-

Obra Social de la Caixa d'Estalvis del Penedès

Des de fa 70 anys mans a l'obra.

Ho sap tothom: estudiants, esportistes, artistes... Empresaris, pagesos, artesans... Gent de la ciutat i gent dels pobles... Tothom sap que la Caixa d'Estalvis del Penedès és sempre allà on són les necessitats de la gent: a Guarderies, Hospitals, Llars d'Ancians, Biblioteques, Escoles... Manifestacions artístiques, esportives, recreatives...

Des de fa 70 anys estem mans a l'Obra Social.

Caixa d'Estalvis del Penedès

La cultura de Sants tindrà 13 milions

Josep Borrell i Buigues és el Cap de Cultura i l'únic membre del PSUC al Consell del Districte. Ell és un home jove, provinent de l'altra banda del districte: Poble Sec; i té molt més coneixement dels «ets i uts» d'aquella zona, que no pas de Sants. Precisament per aquest motiu l'hem volgut entrevistar.

Si tot va bé, a principis del proper any s'inaugurarà la nova seu de l'Arxiu Històric de Sants (AHS). Amb motiu d'aquest important esdeveniment, l'hem visitat per conèixer-lo i per ajudar a la seva popularització entre la gent del barri.

El propassat 18 d'octubre, es va reunir el Ple del Consell de Districte, per procedir a la presentació i posterior aprovació de la Proposta de Gestió del Pressupost Ordinari curs 84/85. Existiren certes tibatons, però finalment el pressupost fou aprovat amb l'abstenció només del PSUC. La cultura al barri ja té diners...

El Pressupost de cultura per aquest any s'eleva a 13.836.560 pessetes. Hem de considerar que el pressupost de l'any passat per al barri era d'uns 6 milions. Ara hem de considerar que els 13 milions d'enguany s'han de repartir per tot el districte Sants-Montjuïc. La proposta de gestió es divideix en 8 partides. La partida que rep més diners són les Festes Majors i els actes unitaris amb 2.750.000 pessetes (40% d'augment envers l'any passat). Ah! però tot no puja, les subvencions per activitats a les AA.VV. i pel manteniment d'instal·lacions d'escoles obertes a disminuïts, de 3.750.000 pessetes baixen al milió rodó.

En definitiva aquestes són les partides aprovades:

La proposta va ser aprovada pels membres del PSC, ERC, CiU i AP amb l'abstenció del PSUC. Poc després d'acabat el Ple, el senyor Espinàs en feia una valoració.

«Considerem que potenciar les Festes Majors era necessari per fer una contribució més directa i explícita, des del Consell de Districte.

»Grec que la distribució havia d'anar així tenint en compte que les Festes Majors, donat el seu caràcter popular, afavoreixen la relació entre veïns. També voldria fer un aclariment. Quan es van fer els Pressupostos encara no estava feta la distribució dels districtes. Els 13 milions són la suma dels pressupostos del que eren els antics districtes II i VII. El pressupost del Districte II a l'any 82 ascendia a uns 5.500.000 pessetes i el VII a 6 milions que feia una suma d'uns dotze milions».

El PSUC explica la seva postura

Voliem saber el perquè de l'abstenció dels comunistes, el seu representant, Josep Rosell, cap de cultu-

ra, explica la seva postura. L'abstenció del PSUC es basa en tres punts fonamentals.

a) No hi havia un augment entre el pressupost anterior en relació amb l'actual.

b) No potencia la xarxa d'activitats culturals donant més rellevància a les Festes Majors i disminueix en 1.400.000 la suma de les partides 3, 4, 6 i 8 en contradicció amb els objectius del partit.

c) S'han aprovat uns pressupostos que no es ceneixen a la realitat. No es la idea que tenim nosaltres de cultura de barri.

Júlia Badal

IRIS

— CONFECCIONS —

Sastreria Confeccions Camiseria Gèneres de Punt.
Creu Coberta, 112. Tel. 243 27 44.

Manet

MARCS
QUADRES
LÀMINES
MIRALLS

VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

ROSÉS, 65 · TEL 339 64 40

08028 - BARCELONA

Proposta gestió pressupost ordinari curs 1984/85

1. Classes de llengua catalana.....	1.750.000.—
2. Escoles d'Iniciació Esportiva.....	1.200.000.—
3. Activitats d'interès general organitzades des del Consell amb col·laboració amb entitats o a partir de Secretariats o Coordinadors	1.800.000.—
4. Activitats Centre de Barri	2.000.000.—
5. Festes Majors, tradicionals. Infraestructura Actes Unitaris	2.750.000.—
6. Subvencions atorgades a partir de les àrees de Serveis personals per activitats (AA.VV., APAS, etc.), i per manteniment d'instal·lacions d'Escoles obertes al barri	1.000.000.—
7. Atencions Serveis Socials.....	500.000.—
8. Altres despeses del Consell per activitats culturals o esportives.....	2.000.000.—
TOTAL	13.000.000.—

«Verde que te quiero verde»

Un cop d'ull als nostres espais verds

Si situem davant nostre un plànol de la nova divisió territorial de Barcelona, una de les coses, entre altres, que podrem observar «amb joia», és la de pertànyer a un dels districtes barcelonins amb més zona verda. Això, però, tot i que podria omplir de satisfacció algun observador poc minuciós, no es correspon gens a la realitat.

Deixant de banda l'arbitrarietat de les divisions —velles i noves— i cenyint-nos estrictament a l'espai físic dels nostres barris, aviat veurem com els metres quadrats d'espai verd que teòricament corresponen —com per art de màgia— a cadascun dels habitants del districte, minva d'una forma considerable en analitzar els límits de cada barri per separat. I en el nostre cas, ho fa d'una forma alarmant. Sempre, és clar, que no es vulgui pensar en Montjuïc com un gran espai santsenc, cosa del tot esbojarrada.

Què tenim, doncs? Si partim de l'extrem oriental d'Hostafrancs: la plaça d'Espanya, i fem un recorregut en direcció a l'Hospitalet, no serà gaire difícil poder comptabilitzar els espais verds que hi ha dintre de les nostres «fronteres». Fora dels arbres, «arbrets» i altres herbes plantades en algunes de les artèries més importants, la resta de matèria veda no permetrà de reciclar gaire els nostres pulmons.

El cas més greu és, però, el de la Bordeta, que al marge de «petitissims jardinetes» en els carrers d'Amadeu Oller i Badal, no té pràcticament res més, tot i comptant dintre seu amb grans zones com Magòria i Can Batlló. Com si es tractés d'un alè, en els seus límits podem trobar algun tros verd, com ara la plaça Cerdà (ja al laberint de l'autopista) o la Riera Blanca al cantó de l'Hospitalet. Sense oblidar, però, la plaça de la Farga, ja a la frontera imaginària amb Sants.

Si a la Bordeta el verd per habitant no arriba al mig metre quadrat, la

realitat d'Hostafrancs és àdhuc pitjor en aquests moments, si considerem que el parc de l'Espanya Industrial és només una realització a llarg termini. Així, aquest barri sols pot «gaudir» en l'actualitat de petits espais com la plaça d'Erenni i alguns «jardinets» com el del carrer Mir i Giribert o Párroco Triadó. De banda queden els projectes de futur.

El barri, malgrat tot, té en els seus límits dos grans espais verds de la ciutat: Montjuïc i l'Escorxador —ja gairebé acabat—, i que no són per tant d'ús exclusiu o majoritari dels habitants d'Hostafrancs.

El futur, però, és molt més afalagador que als altres dos barris. De tota manera, el verd per habitant no és sinó de 0,2 metres quadrats a hores d'ara, dècima amunt o avall.

Pel que fa a Sants, amb una extensió del doble de les altres dues zones, no compta sinó amb algunes places amb o sense ajardinar (del Centre, Can Mantega, de Sants, Màlafa, d'Oscà) i poca cosa més. Aquests espais, convenientment repartits encara podrien donar un cert servei al conjunt de la població del barri. Ara bé, si hom fa un cop d'ull més acuradament, podem observar com les «zones verdes» es concentren en l'espai que va entre la carretera i l'avinguda Madrid per un cantó i el cinturó i el carrer Numància per l'altre. És a dir, que més de la meitat del barri no «gaudeix» d'un minúscul espai verd, llevat dels arbres ja esmentats al començament.

Així, doncs, el cinturó i la carretera marquen, qui sap per què? una mena de frontera, darrera la qual no més trobem una successió indefinida de pisos, habitatges o com es vulgui anomenar. La situació a l'altra banda de la Riera Blanca —ja a l'Hospitalet— no millora en absolut. Això representa que un veí d'aquesta «zona grisa» haurà de caminar molts metres abans de poder trobar un petit indret d'esbarjo. Una situació sense comentaris.

Si hom compara el nostre mig metre quadrat just de verd, amb els més de vint-i-cinc que tenen els habitants de Pedralbes, no queda més que pensar que les comparances són sempre odioses. Ara bé, també queda un consol, el d'imaginar-nos que som a un dels districtes amb més espais verds de tota la ciutat. Imaginar no costa diners.

La tradició del foc a l'hivern

El caràcter màgic que s'atribueix al foc i el seu culte a través de diversos costums, es manifesta al llarg de tot l'any. Aquests dies, coincidents amb el solstici d'hivern, han estat, des de temps immemorials, una data important per a l'home i el foc, al qual s'atribueixen gràcies i dons especials.

El sentit popular d'aquestes dates ens ha fet arribar fins avui els vestigis de costums del passat, malgrat que el Cristianisme hi fés coincidir la celebració de la nativitat de Jesucrist, aprofitant la celebració tradicional de la data, i, per tant, en deformés el caràcter originari.

Mostra de la tradició popular són el tió, el foc de la llar i les fogueres, així com el diable i els mals esperits. Tots ells relacionats íntimament amb el foc, element imprescindible en la vida de l'home.

Tant en el tió com en el foc de la llar, els esperits dels avantpassats viuen perpètuament entre els seus, vivificant-se en el foc. En alguns indrets del nostre país es creia que, com més espetegava i guspirejava el foc, més contentes estaven les ànimes. En moltes cases es feia cremar lentament un tronc, i després, amb molta cura, es recollia la cendra que quedava a la llar i s'escampava pels camps ja sembrats per tal de ferti-

litzar-los. Així la collita seria abundant.

D'aquests costums, el més generalitzat i conegut actualment és el del tió. El cap de família sortia a buscar el tronc i, un cop a casa, dirigia la cerimònia. El tió inclou en ell mateix el sentit de l'avantpassat, que és qui prodiga els dolços típics de l'àpat d'aquest dies, els quals dolços consagren la unió familiar entre els qui foren i els qui són, i els dona precisament als infants, que són precisament els qui representen la continuïtat de la família.

La veu popular explica que era costum, entre els veïns de L'Hospitalet del Llobregat, de Sant Just Desvern i d'altres poblacions de la rodalia, de pujar al cim d'en Cartó i fer una mena de ball rodó al voltant del pi que hi havia. També encenien una gran foguera que es veia de molt lluny i era mirada amb goig per tothom, veient en ella la sort d'un proper any molt abundós i ric en collita.

Un dels costums més arrelats, tant

a Sants com en d'altres indrets del nostre país, és el d'estrenar una peça de roba el dia 25 de desembre ("A qui no esteena res per Nadal, res li val.") Com succeeix sovint, s'ignoren les creences que motiven els costums. Segons el "Costumari Català" de Joan Amades, el fet d'estrenar una peça de roba aquest dia era perjudicial per al Diable, fins al punt que estrenar un vestit sencer podia fer-li perdre la cua.

Aquest personatge, més entremaliat que no pas malèfic en la tradició catalana, perdia durant aquests dies tots els seus poders, deixant sense vigilància les seves pertinences, entre les quals es trobaven tots els tresors que restaven ocults sota terra. Aprofitant l'avinentesa, la gent es llençava a buscar-los.

Hauríem de tornar a conèixer les tradicions i costums del nostre país, que el pas del temps ha fet que oblidéssim.

L'Evaristo, el dels coloms

Si us diem que hi ha un senyor que cada dia porta menjar als coloms, ben segur que deureu pensar que això no té res d'estrany. Però el cas de l'Evaristo és diferent. Ell, als seus 80 anys, va cada dia a La Farga. I, ho podeu ben creure, els coloms ja l'esperen impacients a l'entrada del parc. ¿"Que no ve avui l'Evaristo?" es deuen preguntar si es retarda. No us ho creieu? Nosaltres tampoc no ens ho creiem. Però l'Evaristo i els coloms parlen i s'entenen. La simbiosi que es produeix és ben curiosa. Ara us l'expliquem.

Són les quatre de la tarda, L'Evaristo, com cada dia ja fa vuit anys, surt de casa seva del carrer Olzinelles. "Avui fa bon dia, el cel és clar." Els coloms, des dels seus caus, ja s'hi aboquen. "Eee! —els crida l'Evaristo—. Que ja és hora!" I comença a xiular. Es el crit d'alerta. El dinar ja és a punt. Des de la Plaça de la Farga ja se sent el xiulet de l'Evaristo i el cel comença a puntejar-se de coloms que fan voltes de reconeixement. Quan l'Evaristo arriba al Parc, el núvol de coloms ja l'espera a la porta.

"Es com el Flautista d'Hamelin", li dic a la Mercè, que ja prepara la màquina de fotografiar. L'Evaristo entra al parc seguit d'un estel de coloms. "Abans n'hi havia més —ens diu—, però l'Ajuntament n'ha arreplegat molts."

La filla de la poetessa Maria Funes se'ns acosta. "Abans, l'Evaristo venia corrent des del carrer Olzinelles i els coloms el seguien fins aquí; quan xiulava se'l sentia per tot el barri."

Ara l'Evaristo ja no pot córrer ni pot xiular com abans, tot just el vent se li escapa com un sospir entre els llavis. Però els coloms ja el coneixen, i val a dir que l'Evaristo també coneix els coloms. "Aquest és la Blanquita, i aquell és el Coixet." L'Evaristo sembla la plaça d'ordi, però els coloms no se li pugen a les mans. "Els vaig rènyer, sabeu?, perquè sempre sortia esgarrapat; ara ja vigilen, ells." L'Evaristo, mudat, endiumenjat, ens mira amb els ulls plorosos. "Fan bona parella, vostès", ens diu amb la veu tendre. El seu

esguard també és tendre. Podríem dir que l'Evaristo és tot cor.

"Jo estic molt sol i així passo l'estona. Al barri se'm coneix molt, però els meus millors amics són els coloms.."

Un dia, l'Evaristo va trobar dos coloms lligats per les potes. "Sí, a vegades se'ls enganxen les potes i les ales." L'Evaristo els va deslligar i un colom va quedar mort a les seves mans. "El vaig agafar així, fent bressol amb les mans, i va morir aquí mateix; em va fer una pena —diu mig plorós—, però l'altre es va salvar, és el Coixet, que des d'aleshores no camina bé." El Coixet continua atipant-se als seus peus i de tant en tant aixeca el coll per engolir millor el gra.

"Sí que els té ben ensinistrats, Senyor Evaristo."

"Això no té cap importància, pobre de mi, jo no tinc cap mèrit. Es molt maca aquesta noia —diu de sobte esguardant la Mercè—, sí, sí, fan bona parella."

L'Evaristo s'acomiada i els coloms se'l queden mirant. "Fins demà, aics, i gràcies."

Josep Martínez
Fotos: Mercè Rovira

la casona
de alcolea

c/alcolea, lli. bajos 2 - barcelona-14

Centre de Formació Teatral
i Activitats Escèniques

Teatre / Mim contemporani /
Expressió corporal / Dances /
Tècnica de la veu /

Expressió vocal col·lectiva.

Inscripcions: de 6 a 9
Tlf: 3300011

MARRÓN

* GLACÉ *

Arribà aviat al lloc. Malgrat semblar-li estrany, la imatge d'un crani gros i rapat era seva. Ni les cues primes que li penjaven dels polsos ni les ratlles retolades sobre el blanc carnívor de la closca, l'apropaven a l'antiga imatge.

El Pornography dels Cure anava ambientant amb sons potents el Fernet Branca amb gel que començava a refredar-se.

A prop seu, sobre la barra de gel plàstic passaven, barrejats sense estil i en confusió, combinables i modernitats.

Del fons, il·luminada pels cops de llum d'una màquina videolitzada aparegué la figura: Pantalons negres, camisa negra i bruta de pintura artística i, sota uns cabells llargament treballats, el rostre potent i derrotat. El flash estava previst. El clic de la màquina avisà a tothom del control. Un grapat de gesticulacions falsament mecanitzades donaven pistes als espectadors.

Els dos deixaven penjar els caps com si no existissin. L'atractiu començà la representació.

La foscor de la sala i la llum vermell-cabaret posaven la cirera sòrdida al pastis calent que havia d'entretenir els avorrits anònims del **Marron Glacé**.

Els ulls excessivament desperts per la poca llum anaven movent-se al ralenti. Les pupil·les anfetamíniques anunciaven paranoies celotípiques.

Algú jugava amb ells i les olimpíades no n'eren culpables.

One hundred years li recuperà el ritme perdut de galls mexicans. La veu equalitzada recitava màscares. L'aire condicionat començava a atacar sense compassió. Una glopada ràpida congelà el minut.

Es prengueren d'una revolada i caminaren cap el fons amb camallades *prêt à porter*. La pretèrita màquina de llums els esperava amb la vagina oberta. Metàl·licament rígida rebé els cinc duros. Aguantant amb elegància l'embranchida i sense emetre sorolls passionals els donà joc per una estona.

Els sons discogràfics continuaven. Cap gest imprevist s'escapava. Mirades inoxidables sols donaven referents a antics melancòlics.

La hipnosi al·lucinava sola i els ulls persistien clavats en els sexes com si res.

Els rostres reflectien la llum. Pulimentats i estàtics s'allunyaven del terra per instal·lar-se prop dels focus. Un grapat de porus colorejats contrastaven amb d'altres oberts i nus. Tot el cos respirava un fum espès. Barreres d'espai teòric els separava.

La pujada de volum va fer que el cos comencés a moure's al costat d'altres ja inicialment dansants. Els observadors disfrutaven i no podia deixar-se el burro amb la mel a la boca.

L'ambaixada de França tenia velles novetats i el cap rapat començava a desplegar banderes desitjoses. Com crèdits de pel·lícula el cervell repassava anuncis de diari. L'ambaixador dels contactes feia país amb insistència: francès, francès, francès...

Pensava que Bowie s'ho deu muntar collonut i el temps abandonat protagonismes.

Emprenyadorament decadent començava a notar ca-

rències. «No t'humanitzis estúpid» li repetia el buit de membre que omplia la silicona.

En aturar els moviments sincopats, fart ja de sentir missatges xifrats, ensopegà amb la seva mirada.

Els llavis carnosos, durament envernissats de lila i entreoberts, li excitaven la imaginació. Una empenta casual li exigí buscar l'equilibri i tornà a demanar beguda.

Sense saber-ho havia estafat el control. El guió no contemplava subtils anatòmiques. La cirera persistia. Ments expectants començaven a salivar.

L'escenografia era adient i sota aquella arquitectura d'ós pintat ningú al·lucinava drames.

El disc continuava girant però l'agulla patinà i un silenci obligatori tallà el bar pel mig.

Les mirades puntuals s'amplificaven. Una tensió caòtica els estirava. Verticalment allunyats, des de dalt tot era fosc i bru. Persistia en el silenci un tempo frenètic.

El cervell començava a produir-li restes de sèrie. Sobreproduccions adrenaliniques. Deliris industrials. Programes tancats enyoraven moments indefinits.

El silenci —perillós impasse de màquina imperfecta— imposava naufragis imprevistos.

El control automàtic es disparà. S'eixugaren de cop les salivacions mentals del espectadors dictatorials.

Navegant el minut sense destresa ensopegà en els mateixos llavis. La mateixa semi-obertura gestual li mobilitzà el desig. De l'aixella calenta començaven a ploure fresques gotes de sal. Un ralentitzat repàs corporal li despertava porositats. El salvatge castrat que li tocava suportar no es resignava a pactar amb problemes tècnics.

Els frustrats onanistes espectants recuperaren l'alè amb la música. Finalment, recuperada la tranquil·litat amb la tècnica, l'acceleració obligatòria se li emportà l'atenció cap a un altre lloc. Sacsejats per la sorpresa del silenci, altres dualitats més decidides i ràpides finalitzaven jocs calents.

De la pista de màquines arribaven linials gemecs potents. Cossos d'exclusiva lectura s'agitaven amb l'empenta rasant del plaer massificat. Les rígides vagines-guardiola iniciaven una silenciosa síndrome inflammatòria. Excitacions prematures seguien omplint vagines industrials amb rius de gotes metàl·liques mentre l'auditori s'escalfava amb gemecs atonals de jugadors anònims.

El buit de mirades li evidencià dolorosament el seu intent de joc. El fantasma del temps limitat encenia i apagava la paraula FI, i decidí amb força ser temps i clausurar personalment la història.

La mirada potent i derrotada l'excitava distanciant-lo, espantat com una titella sense el plàstic dels fils provà de fer el que volia.

En un apartament subterrani els rostres metàl·lics s'endurien novament. Una tensió brutal li feia esclatar el cervell. El desig guanyà la partida. Les mans d'ella li esgarrinxaven la pell centrifugant-li la sensació. El cos se li agitava tot com un martell pneumàtic. Un torrent de saliva els anava lubricant mentre els cossos lliscaven la seva convulsió sobre un ciment fred i brut.

Quan restà sol i nu sobre un ciment que ara sí sentia fre, un grapat d'imatges projectaven noves perspectives. Un desig li omplí novament el cap. Malgrat l'èxit trobava a faltar una càmera. Calia la veritat per poder sentir. Calia un primer pla del sexe flàccid; de la mà pressionant el testicle; del sexe omplint-se de sobte en una erecció automàtica; i calia una paraula: **pròtesi**.

Quan reaparegué a la càmera de control hi havia poca llum. El carrer era quasi buit de gent —les sis del matí anotaren—. Ell caminava amb deixadesa, quasi amb tranquil·litat, i periòdicament anava pressionant els genitals. No ho entenien però prengueren nota.

Jordi Xandri

Membre de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana

indiana jones

Un, dos, tres... Comença l'espectacle!!! Davant una inusitada espectació, s'apaguen els llums de la sala; a la pantalla es magnifica un número coreògrafic emulador dels musicals de **Busby Berkeley**. En primer pla, apareix **Kate Capshaw**, la ballarina protagonista, que amb la cançó **Anything Goes** (en homenatge al gran **Cole Porter**), ens fa un preludi del que serà aquesta nova entrega d'**Indiana Jones**, enguany

En el Temple Maldito: tot pot succeir, anuncia la escultural rossa, moments abans d'esdevenir companya d'aventures d'en **Harrison Ford**. En realitat, no feia falta l'esmentat anunci perquè en els 15 minuts següents, la capacitat de síntesi d'**Steven Spielberg** ens ha conduït des de la baralla del cabaret xinès —resolta a modus de número musical—, ens ha presentat els personatges, ens ha eludit dues vegades consecutives d'una cruenta mort, i ens ha traslladat per aire a un llunyà lloc de l'Índia. Un aterratge forçós en llanxa salvavides!! ens situa davant el començament del film, pròpiament dit. En aquest quart d'hora —si no és abans— **Steven Spielberg**, el creador, i **Harrison Ford**, deixeble avantatjat, s'han ficat ja el públic a la butxaca. No cal, doncs, que ens fessin l'ullet, estem disposats a creure i/o participar en el joc novament proposat a **Indiana Jones y El Temple Maldito**.

I aquest joc, a una sola mànega, té un objectiu primordial amb dos leït-motives: entretenir i divertir amb aventures i una bona dosi d'humor, i que el públic en general estigui per sobre de si les esmentades gestes siguin creïbles o no, tant se val. En aquest sentit, **Spielberg** ja ho té tot controlat des que **En Busca del Arca Perdida** esdevenia una de les pel·lícules més taquilleres de la història del cinema: abans d'estrenar-se **Indiana Jones...**, un despatx de la **Paramount Pictures** anunciava que ja existia un 80 per cent d'accepta-

Harrison Ford

ció entre el públic abans d'invertir-se un sol dòlar en la campanya de promoció.

Així les coses, digui el que digui qui subscriu aquesta crítica, poc influirà en l'opinió, qui ràpidament haurà fet cues de dues hores i per un mòdic (ç) preu veurà la darrera meravella del tàndem **Geroge Lucas** (al guió) i **Spielberg** (a la direcció), que ja commocionaren el respectable amb **En Busca del Arca Perdida**. En aquesta ocasió, però, crec que crítica i espectador es donaren la mà i coincidiren en la imperiosa necessitat d'anar a gaudir d'un gran espectacle cinematogràfic que segurament proporciona un dels films

més espectaculars / qualitius / irrespirables que hom hagi pogut veure en molt, molt de temps.

Analitzem, però, breument aquests tres darrers adjectius que en la meua opinió resumeixen el film; els dos primers poden conduir-se sota un mateix fi: **Indiana Jones...** no és més que la confirmació del gènere cinematogràfic d'aventures rescatat per **Spielberg** de les mans dels **Howard Hawks**, **Andrew Marton**, etc.: les mil i una peripècies d'un arqueòleg que, potser en la pantalla petita, en blanc i negre i sense un so Dolby Stereo ens semblarien insignificants, però amb els mitjans que **Spielberg** té a l'abast, se'ns converteix en una al·lucinant història on hi apareixen tots els elements integrants de les grans peces del gènere: paisatge itinerant —de la Xina a la Índia—, serps verinoses, màgia negra, sala de tortures, dolents dolentíssims... combinat amb uns genials efectes especials. Tot això condueix a una impecable joia de rellotgeria, amantada amb una magnànima i ja coneguda suite simfònica de **John Williams**, pare musical de la majoria d'obres d'**Spielberg**.

D'altra banda, però, l'adjectiu "irrespirable" serviria per a traçar l'única nota agra que sofreix **Indiana Jones...**, i que es dedueix de la mateixa capacitat de síntesi del director que, sense un fil argumental gaire clar (a diferència de **En Busca del...**), sembla com si enganxés, una rera l'altra, intrèpides escenes que no deixen apaenes respir a l'espectador, que sofreix en les seves pròpies carns les aventures de **Harrison Ford** i els seus amics. Aquest aspecte i l'abús de la violència —el film no és apte per a menors de 18 anys— addueixen a què **Spielberg** falla en voler condensar-ho tot en poc menys de dues hores. Però amb una bona vàlvula d'oxígen cinematogràfic, **Indiana Jones y el Temple Maldito** constitueix una extraordinària pel·lícula que ningú no gosarà de perdre-se-la. Dies després d'haver-la vist, el record i la recreació personal de les colpidores imatges ajudaran a madurar aquesta idea.

dibuixos:
ABECÉ

TENS POR, OI?

guió:
EDUARD

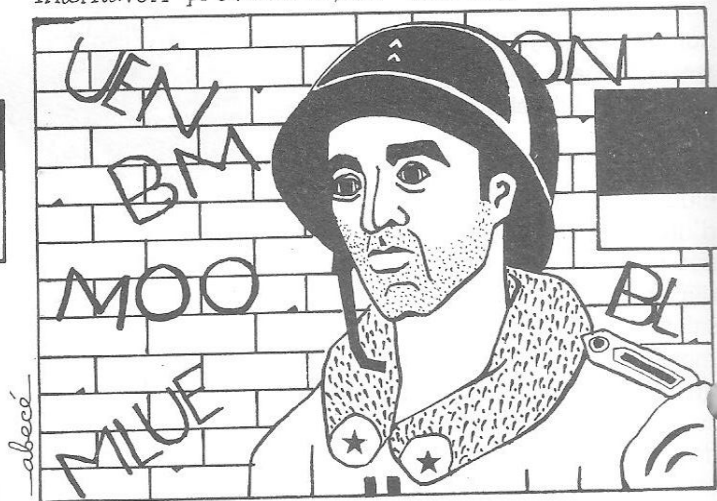
Sues. No és calor: és angúnia. Boca seca. Voldries ser lluny d'aquí. L'enrenou del combat s'acosta: trets, crits, udols.

Beus... si, beu! Hauràs de beure molt si no vols acabar boig. És el primer cop que t'enfrontes a la mort. Els teus companys t'admi-
ren.

Ets el millor. Estàs en la situació que sempre t'ha agradat: la de cap, la d'heroi. Però la canviaries per la teva casa, molt lluny.

Recordes com t'havies d'espavilar per fer-te veure? Prenies un aire seriós, responsable. Si intentaven provocar-te, no canviaves l'expressió.

Quin goig l'horror que causava Poe o Lovecraft en els teus companys, la repugnància de les teves històries, les teves rialles de boig.

Desitjaves mostrar la teva superioritat: per això escrives. I ara, pobre somniador, segueixes amb el joc: fas veure que no tens res.

Episodis de la història

dia 17 d'agost i corrien perill de mort una colla de condemnats més entre els quals hi havia Francesc Ferrer i Guàrdia, que feia tres anys que havia tornat de França i el 9 d'octubre se li feia el consell de guerra. La sentència del tribunal militar emocionà els homes més conscients del catalanisme i Joan Maragall trucà a totes les portes per tal d'evitar noves execucions. Aquell mateix dia de la sentència amb en Ferrer i Guàrdia, Maragall escrigué una carta a Cambó i una altra a Ossorio demanant la seva intervenció per tal d'evitar noves execucions. Els arguments són tan forts que va acovardir Cambó i li va contestar que pensava com ell «en lo dels afusellaments» i afegia que la seva opinió la va fer conèixer al propi Maura.

Àngel Ossorio i Gallardo, que havia dimitit com a Governador Civil a causa dels fets sagnants d'aquells dies, en rebre la carta de Maragall també s'emocionà i coincideix en que cal evitar més sang, per considerar que, després dels dies transcorreguts d'ençà dels esdeveniments, les execucions són una crueltat excessiva. Però Maragall vol alleugerir la seva consciència i escrigué un article que titula «La ciutat del Perdó». L'endemà mateix corre a fer-lo arribar a La Veu i Ferran Agulló en passa unes proves a Prat de la Riba, per tractar-se de Maragall. Però l'article no és publicat i, un cop acomplerta la sentència contra Ferrer i Guàrdia, en Prat de la Riba li envia una carta a Maragall explicant-li els motius de no haver-li publicat l'article.

Maragall s'enfronta, d'una manera i altra amb les circumstàncies del seu temps, com a home conscient de la seva posició de missioner dins d'una societat dividida pels prejudicis i per la seva manca de responsabilitat pública.

Maragall demostrà una fe invariable en la importància de la poesia i en la seva capacitat per a influir sobre la conducta humana en el seu nivell més profund.

Joan Maragall va morir a la matinal del 20 de desembre del 1911 repetint «Amunt, amunt...»; en els darrers moments fins i tot tenia aquella superació definitiva a la qual havia aspirat sempre.

El poeta i dramaturg Ignasi Iglesias fou un dels que integraren l'acompanyament del poeta difunt al camp de la quietud de Sant Gervasi. Iglesias, commogut, escrivia el dia 21 en el diari «El poble català»

un article ple de sentiment per l'amic mort: «Pobre Maragall, poeta de la bondat, abraçador de pobles! reposa eternament a la falda del Tibidabo, reposa mentre dormen sota terra les ginesteres d'aquella muntanya que tant estimaves».

Arran d'un article de Carles Soldevila, que va publicar «La Publicitat» de que un grup d'intel·lectuals francesos varen acordar plantar un salze davant la tomba de Baudelaire, ja que aquest poeta era un enamorat d'aquest arbre, els membres d'una Penya anomenada «Penya Sole de Barcelona», es van posar d'acord de plantar un ametller a la tomba d'en Maragall, ja que li agradaven molt. Des de 1924 ininterrompudament, cada segon diumenge de febrer, que és quan els ametllers estan florits, es troben allà per a retre homenatge al poeta, sense convocatòria prèvia, un centenar de persones de totes les edats. D'aquells homes que varen tenir la feliç idea solament en queden dos: en Miquel Ginard que actualment viu a Montpeller (França) i en Josep Freixa, que actualment resideix a Barcelona.

Des de «L'oda Infinita» fins al «Cant Espiritual», Maragall havia trobat una forma d'expressió en la poesia, en la prosa —tant se val—, però sempre en una paraula viva, tant en la vida com en l'hora de la mort.

Miquel Sánchez

joan maragall

Joan Margall és considerat dintre de la seva obra de prosista i traductor, el més gran poeta del Romanticisme. Va viure un temps molt difícil, entre ells, els de la Setmana Tràgica de Barcelona (1909).

Els nous atacs dels marroquins independents contra l'exèrcit espanyol i els nous embarcaments de tropes a Barcelona, sense la més mínima protesta dels homes de la Lliga indignaven el poble treballador.

L'aixecament popular era ben justificat i les lluites de la policia, per bé que sense cap objectiu polític autènticament revolucionari, demostraren la seva virulència. El primer afusellat, per aquells fets, va ser un obrer que queia a Montjuïc el

TERMOPARKET

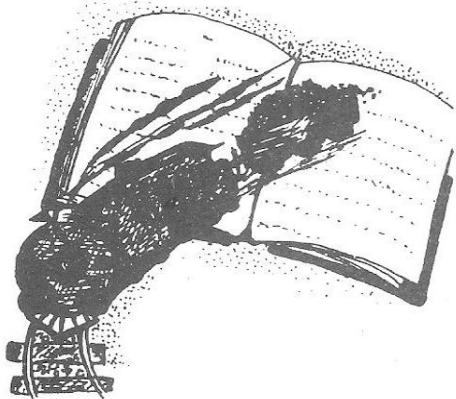
L'ULTIMA NOVETAT
EN PARKET

Resisteix els cops i el desgast

S'instal·la sense desallotjar
els mobles

Floridablanca, 26 tel. 223.07.12
Central: Galileu, 46 tel. 339.50.66

Des de l'Exprés de Mitja Nit

Un tal Lobsang Rampa

L'ésser humà és la imperfecció més perfecta que ha creat la Natura.

Qui no s'ha preguntat alguna vegada quan comença la vida en el món, què hi ha després de la mort, o del no-res, quina sensació produiria viure els somnis conscientment i tantes d'altres coses que ens fan pensar si no seria millor no ser tan «racional» i viure només per satisfer les nostres necessitats com tots els altres sers vius. Never knows...

No, no us penseu que em posaré a escriure filosòficament, però és que hi ha vegades que no saps com començar a plantejar un article i et poses a rumiar, a divagar... però tot això serveix per a presentar l'escriptor que, amb tota seguretat, m'ha fet pensar més de tots els autors que he llegit. Aquest home és, millor dit, era, Tang Lobsang Rampa.

Després de sortir de l'escola primària, on t'han inculcat —accidentalment o forçosament— tota la doctrina catòlica, descobreixes que hi ha més religions, les comences a conèixer, a interessar-te, i a la fi et fan pensar i a dubtar de tot el que abans t'havien ensenyat.

Puntualitzem, ni molt menys estic menyspreant ni atacant determinades doctrines, d'acord? Continuem.

Tang Lobsang Rampa era lamaista, pensament (que no religió) afincat a la regió tibetana, rodejada pels gegants de l'Himalaia.

Lobsang arribà a ésser un dels mestres fins que l'any 1950 les tropes xineses envaïren aquella zona destruint els centres i expulsant-ne la seva gent. Des d'aquell dia, els supervivents, entre els que hi havia el Dalai Lama, màxim exponent del lamaisme, començaren a viatjar arreu del món.

Lobsang s'adonà que l'occidental mitjà gairebé ni sabia on era el Tibet, i començà a escriure de la seva gent, la seva terra, la seva vida, però sobretot dels seus pensaments i idees lamaistes.

Seria impossible descriure tot el que m'ha produït la lectura dels seus llibres, potser perquè és massa íntim, massa personal. Lobsang té la facultat de «tocar-te» la fibra tan delicada que tenim tots a dins nostre, la fibra dels sentiments.

La dedicació per arribar a ésser el més perfecte, mentalment i espiritualment, dins la imperfecció a què m'he referit en un principi, mitjançant teories que, a Occident ara les comencem a conèixer però que ells fa segles que les estudien i practiquen —telepatia, viatges astrals, tercers ulls, reencarnació, etc.—.

Evidentment aquesta és la meua idea personal, però si algú de vosaltres ha procurat o procura viure en pau amb sí mateix, i amb aquells que ens envolten, intenta començar a llegir a Tang Lobsang Rampa, qualsevol dels seus llibres —**El tercer ojo, El médico de Lhasa, La sabiduría de los antepasados, Tú para siempre, La túnica azafrán**, etc.— i quasi amb seguretat sabreu el per què és tan difícil escriure sobre un tema que respectes tant com m'ha passat a mi amb aquest article. Us ho dic de debò.

Don Fernando

Superman, Sherlock Holmes, Humphrey Bogart, Greta Garbo, David Bowie, Nadia Comaneci, Lindsay Kemp, Katharine Hepburn, Salvador Dalí, Indiana Jones, etc. Ídols. Esperances per arribar a ésser, si més no, la meitat del que han arribat a ésser ells. Lluita constant per les ambicions. Sacsejades que et fan posar més c... davant la vida.

Però tots aquests tenen nom, tenen fama. Però, i tots aquells que no coneix ningú però que mereixen que se'n parli? Doncs per això estic escrivint aquesta columna. Per parlar d'un d'aquests grans desconeguts. Fernand Fournier Aubry.

Un dia, en un programa de la televisió francesa, entrevistaren un personatge que deixà bocabadats els televidents. Les seves aventures, comptades d'una manera tan modesta i sincera, impressionaren la gent. Fins que un periodista, Robert Laffont, després d'esperar molt de temps, tingué l'oportunitat de parlar amb aquest home més profundament i, després de verificar totes les dades donades pel personatge i adonar-se que no havia mentit en res, escrigué un llibre titulat simplement «Don Fernando», però que no és solament un llibre. És un dels cants a la llibertat, a la força de voluntat, a l'amor, a la fraternitat més emocionants que s'han escrit mai.

Fernand Fournier Aubry, fill d'una família acomodada se'n va de casa sense diners a l'edat de 18 anys. És l'any 1919. I se'n va a tallar fusta en el centre d'Àfrica, a l'Amazonas, allà al Perú, caçant taurons al Pacífic, passant fred a la Terra del Foc, traficant diamants per Àsia i deixant sempre en el fons de tot de la seva escala de valors el terme econòmic. Millionari moltes vegades, deixava tot el que tenia per començar de nou a qualsevol altre indret del món.

Morí pel Nadal de 1972. Morí com ell havia desitjat «estirat sobre una hamaca, en mig de la selva amazònica, amb els seus vells amics, els indis».

Don Fernando no és conegut, no té cap monument ni carrer amb el seu nom, no ha descobert res, no ha inventat cap sistema econòmic, no era de cap partit polític, no li agradaven les aglomeracions de gent, però visqué com ell va voler; estimà amb tota la intensitat que pot un cor pur, morí amb els seus amics, com i quan ell ho preferí. Resumint, va ser feliç tota la seva vida. Quants ídols de masses poden dir això?

«Algun dia, en qualsevol indret, indefectiblement, et trobaràs amb tu mateix, tan sols de tu depèn que sigui el millor moment o la més amarga de les teves hores».

Rock'n Show

Música

Aquesta és una nova edició de **Rock'n'Show**, benvinguts a la nostra sintonia.

Encetem un nou espai i també una nova temporada. L'assegada musical de l'estiu ja resta lluny. Ara li toca el torn a la temporada de Tardor-Hivern, cal anar preparant-se. El retorn de la música ja és aquí. I comencem parlant de l'últim treball de **David Bowie: Tonight**. El duc blanc, amb aquest darrer LP enllaça de nou amb la seva etapa més melòdica *funky-soul*, afegint-hi aquest cop unes quantes gotes de *reggae* i unes altres de *rock'nd roll*. Fruit d'aquest domini de diversos estils, l'elapè queda dividit en dos cares força diferenciades. En la primera, **Bowie** interpreta els temes més melòdics amb un accentuat lirisme. El *pop*, el *soul* i el *reggae* s'uneixen suaument creant peces de tall clàssic i modern alhora. L'elegància i el refinament són els seus protagonistes. Una autèntica oda al bon gust. A la segona cara, el ritme puja de to i l'agressivitat augmenta. El *rock'nd roll* fa la seva aparició i, amb ell, les melodies es tornen més intenses i agobiants. Es tracta, doncs, d'un LP variat, però coherent, on es barregen els temes propis amb les versions (fins i tot una de l'any '62), on la veu de **Bowie** contrasta amb la de **Tina Turner** i **Iggy Pop**, i on el to líric es combina amb el to enèrgic. *Loving the Alien, Tonight*,

Dancing With the Big Boys... Quedar-se amb un sol tema es fa difícil. I és que no només les patates fregides són irresistibles.

Més elapés, en aquest cas d'un grup que s'estrena: **La Unión**. Després de l'èxitós *Lobo-Hombre en París*, **La Unión** ja ha editat el seu primer LP de presentació. El seu títol: **Mil Siluetas**. I la veritat és que el seu primer èxit no ha resultat un miratge. Una bona producció abriga tot un plegat de bons temes *pop*, moderns, frescs i amb un punt de comercialitat. **La Unión** és, ara mateix, un dels projectes musicals més seriosos, atractius i també més promocionats del moment. **Sildavia**, el seu darrer senzill, n'és una nova mostra. Per cert, **La Unión** és també un grup amb projecció internacional. El seu *Lobo-Hombre...* s'ha escoltat en més d'una dotzena de països europeus, entre ells, Anglaterra. Cada dia més a prop del Mercat Comú. I d'un grup que s'estrena, a un altre força experimentat en això del món del disc. També és de l'estat espanyol i va començar ara fa tres anys amb aquell *Hoy No Me Puedo Levantar*. Sí, parlem de **Mecano**, un grup discutit i discutible que ja ha editat el seu tercer LP. **Ya Viene el Sol** és un disc on es nota una clara maduresa creativa, tot i que la comercialitat segueix estant present. Amb el temps, **Mecano** s'ha anat sofisticant dins la seva senzillesa habitual. **Busco Algo Barato** és el seu darrer *single*, tan enganxós com sempre. Ja se sap, les rebaixes solen ser enganyoses.

Parlem ara de cinema. Una nova banda sonora ha arribat a les nostres terres. No, no és la de **Siete Novias para Siete Hermanos**, ni la de **King Kong**, ni tampoc la de **Cyrano de Bergerac**. Es tracta de la banda sonora del film americà **Purple Rain**. La música, la interpreta un noi de color negre anomenat **Prince** que és tot un ídol als EEUU. De fet, les seves vendes superen les de **Michael Jackson**, encara que, en qüestions de vendes, **Julito Iglesias** els supera els dos junts (!!). La música és *funky-electrònic*, molt original i amb alguna pinzellada *rockera*. Música

brillant amb un punt d'acidesa. Com un glop d'aigua tònica. I seguim en el món del cinema. Segons últimes notícies, **Frankie** encara no ha arribat a Hollywood, tot i que va sortir de casa fa força temps. I és que **Frankie Goes to Hollywood** tornen a ser notícia, ara per l'aparició del seu primer llarga durada. Els seus temes són *disco-funk* terriblement rítmics i orquestrats electrònicament. El perquè del seu esclatant èxit s'ha de buscar en el seu so, on juga un gran paper el seu productor, l'inefable **Trevor Horn**. Una última notícia afirma que **Frankie** s'ha perdut definitivament. I acabem amb el darrer senzill de **Bronky Beat**. Després del seu **Smalltown Boy**, una peça d'una sensibilitat quasibé palpable, el grup ha tret un nou *single* anomenat **Tell Me Why**. El patetisme interpretatiu segueix present, ja que es tracta d'un grup de músics homosexuals, que solen fer referències a la seva problemàtica. I fins aquí aquest espai. Han estat amb tots vostès: **Ludwin Van** a l'apartat musical, a la part tècnica, **Indiana Jones**, i, a la veu, un servidor. A reveure.

HITS CATALANS

- Falsterbo
- Joan Isaac
- Enric Barbat
- Lluís Llach

HITS ESTRANGERS

- Stevie Wonder
- Galaxy
- Donna Summer
- David Bowie

HITS CASTELLANS

- La Unión
- Azul y Negro
- Vídeo
- Mecano

-Entreteniments-

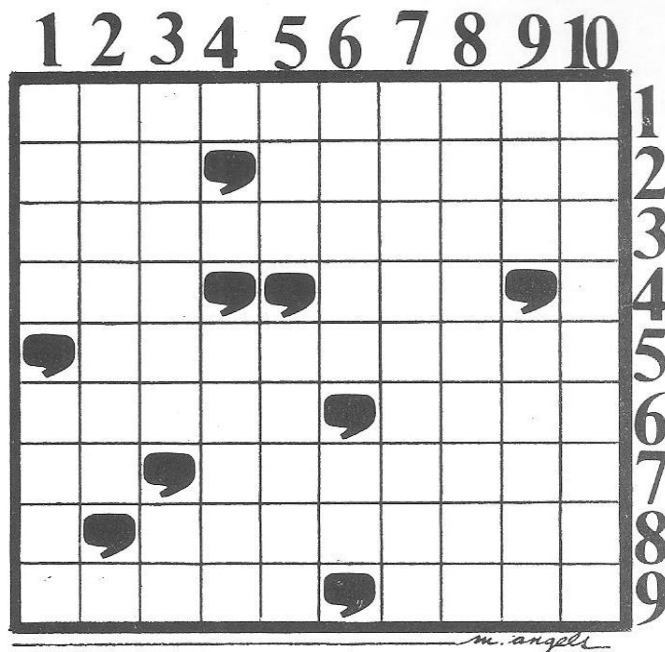
HORIZONTALS:

(1) Cachorros cetáceos.— (2) Època, període. Azàrias la llama bonita con inocència.— (3) Noveno mes del año, friolero el.— (4) Organismo Naturalment Saludable. Calificativo que acompanya a Don Fulano. Décima consonante.— (5) Científico nombre para la familia de las tortugas, plural.— (6) Látigo finolis usado en la hípica. Al revés de allá.— (7) Vocales. Zanja por donde corretea el agua.— (8) Cien. Un ruido atronador que acompanya al relámpago.— (9) Parte frontal de una nave, con vocal delantera.—

VERTICALES:

(1) Osculo. Mamífero pinnípedo (también: insulto frecuente).— (2) Pez teleósteo, primo de la sardina. Fósfora.— (3) Desliz, error, pifiada. Donde dicen que nació Abraham.— (4) Litro. Tonelada. Carburo de hidrógeno saturado, toma ya.— (5) Emilia a medias. Presente de indicativo de aquello que hace el lactante.— (6) Hermano de la nieta. Erbio.— (7) Calendario.— (8) Tableros en la pared.— (9) Organismo Netaamente Lúdico. Nombre femenino allá en Bora-Bora.— (10) Orden eclesiástica con sus letras alborotadas.—

EL CRUCIGRAMA

m. angeli

Els defectes solen ser més perdonables que els mitjans que utilitzem per ocultar-los.

La Rochefoucauld

SOLUCIÓ

1	8	4	1	5	3	7	2	9	10
2	6	8	3	1	4	5	7	9	10
3	5	6	7	8	9	10	1	2	3
4	6	7	8	9	10	1	2	3	4
5	7	8	9	10	1	2	3	4	5
6	8	9	10	1	2	3	4	5	6
7	9	10	1	2	3	4	5	6	7
8	10	1	2	3	4	5	6	7	8
9	1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	2	3	4	5	6	7	8	9	10

PER 1985 **FELIC** La **RED** Acció DE

Un **TRENC** D'ALBA

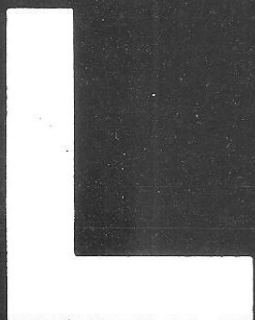
US **DE** **ITJA** MOLT **BON** **es** festes

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

A. SALTÓ VALLES

fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos

av. madrid, 222 - vallespir, 103 tel. 339 63 32 - 08014 barcelona

AUTOESCOLA

AUTO ESCOLA **SANTS** - CAR

consell de cent, 19
metro: HOSTAFRANCS (línia 1) - bus: 56 - 57
08014 · barcelona tel: 223-71-23

08014 BARCELONA

Sants - Sants 65-69 - tlf. 421.35.11
Plaça del Centre - Av Madrid 217 i Vallespir 113
Hostafrancs - Consell de Cent 11 - tlf. 243.55.03
La Bordeta - Badal 90-92 - tlf. 331.26.47
Gayarre - Gayarre 15-17 - tlf. 422.35.72
Olzinelles - Olzinelles, 10-12 - tlf. 422.36.27
Sant Medir - Constitució 40 - tlf. 421.30.10

08028 BARCELONA

Badal - Carretera de Sants 295-297
Av. de Madrid - Av. de Madrid 9 - tlf. 333.18.16
Sugrañes - Sant Federic 1-3 - tlf. 422.39.72
Santa Tecla - Av. Madrid 92 - tlf. 339.83.14
Can Mantega - Violant d'Hongria 100 - tlf. 339.44.23
Galileo - Galileo 54-58 - tlf. 330.51.04

ADHERITS AL SECRETARIAT D'ENTITATS